

Št. 155

**APRIL
2019**

Številka prodajalca:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:
Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:
Chris Hartke

Kulturna urednica:
Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Mirjam Gostinčar

Sodelavci uredništva:
Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,
Žiga Novak, Monika Buhancič – Biba, Jasmina Memić, Špela Blatnik,
Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:
Karlo Medjugorac

Lektoriranje:
Mojca Pipan

Ilustracije:
Ban, Lea Makovec, Peter Polanski, Teja B., Miha Brumec

Ovitek:
Prva stran: Nada Žgank
Zadnja stran: Rain-in-the-Face

Tisk:
Tiskarna Vovk

Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.
Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
030 323 128 (SMS komentarnica)
E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice
član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

»ZAŠČITA« RANLJIVIH SKUPIN

Foto: osebni arhiv

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti je v mesecu marcu predlagalo spremembe na področju socialnega varstva, trga dela in pokojninskega sistema. Eden izmed predlogov ministrstva je sprememba Zakona o socialno varstvenih prejemkih glede dodatka za delovno aktivnost (DDA), kamor spada tudi prostovoljsko delo. Ministrstvo predlaga ukinitve tega dodatka, pri tem pa je glavni argument, da je denarna socialna pomoč skupaj z DDA-jem previsoka in preblizu minimalni plači. Tako naj bi bil upravičenec do denarne socialne pomoči v ugodnejšem položaju od tistega, ki si sredstva za preživetje zagotavlja z delom ali na podlagi pravic iz dela. Res je. V izplačilu ni velike razlike. Ampak ali je ukinjanje dodatka za prostovoljsko delo res pravi način za urejanje razlik med brezposelnimi in zaposlenimi?

Pri tem pa MDDSZ piše, da je namen spremembe zakona »izboljšanje socialne zaščite ranljivih skupin«. Če se nekomu jemlje, se mu položaj zagotovo ne izboljša. MDDSZ želi s tem tudi spodbujati prejemnike denarne socialne pomoči, da se čim prej zaposlijo. Pri tem pa se sprašujem, koliko možnosti za redno zaposlitev ima del najbolj ranljivih prejemnikov, to so predvsem dolgotrajni prejemniki denarne socialne pomoči, ki so že dolgo izključeni iz trga dela. Del teh se trenutno vključuje v prostovoljsko delo in tako s svojim delom pridobivajo dodatne delovne izkušnje, krepijo delovne navade in najpomembneje, dobijo občutek koristnosti ter obenem širijo svojo socialno mrežo.

Država je prostovoljstvo socialno najšibkejših pred leti podprla z uvedbo dodatka. To argumentirajo z razlago, da je bila denarna socialna pomoč v tistem času za 40 % nižja, kakor je danes, zato so pridne med brezposelnimi nagradili. V okviru APZ se razvijajo novi programi (kot sta socialna aktivacija in kreiranje novih delovnih mest) in se podpirajo že obstoječi programi, kot je program javnih del. Obenem pa so to kratkotrajni programi oz. zaposlitve za določen čas. Če pogledamo številke, koliko ljudi prejema denarno socialno pomoč in koliko mest je v okviru programov APZ, je jasno, da je teh zaposlitev premalo. Hkrati je bilo v letošnjem letu bistveno manj sredstev namenjenih za programe APZ. Primanjkuje tudi podpornih zaposlitev in zaposlitev s skrajšanim delovnikom zaradi invalidnosti.

V času razcveta se torej še vedno spregledajo najšibkejši. Ko berem takšne predloge, imam občutek, da dejansko ne gre za podpiranje najšibkejših, ampak samo za ohranjanje razlik, in tako revne ohranjamo revne. Tisti malo manj revni pa imajo nekoga, s komer se lahko primerjajo, in si rečejo, da so na boljšem.

Ines Jaušovec

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 PETA KOLUMNA
- 7 IZSEK ČASA – ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 7 SMUČANJE ZA BREZDOMNE
- 8 ČREDNI NAGON
- 9 TATU ZGODBA
- 9 MARIBORSKA STRAN
- 10 PRODAJA KRALJEV
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 NOČ Z MIGRANTOMA
- 15 POLITIČNI ZAPORNIKI V KATALONIJI
- 16 pOdpiram: TOKAC, DAN D
- 17 DENARNA SOCIALNA POMOČ
- 18 LIKOVNO-POETIČNA STRAN
- 19 NAREDIRI NEKAJ V ZAMENO ZA NIČ
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 OD UPORABNIKA DO PROSTOVOLJCA
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILLO
- 26 PISMO BRALCEV_K
- 26 SMS KOMENTARNICA
- 27 MILOŠEV FOTO KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 KRIŽANKA

To sem jaz:

ŽELJKO

Foto: JN

Lep pozdrav, ime mi je Željko, rojen sem v Ljubljani in že od otroštva se borim sam s seboj, s svojim značajem in privzgojenimi vzorci s strani svojih staršev. Kot otrok sem bil zelo aktiven in sem veliko raziskoval. V osnovni šoli sem imel odličen uspeh, vendar manj primerno vedenje, saj sem reševal naloge trikrat hitreje kot ostali in zatem nisem vedel, kaj naj še počnem. Z leti pa sem si nakopičil toliko znanja, da sem težko našel sogovornika svojih let in sem se dolgočasil, zato sem bil športno zelo aktiven. Kaj dosti nisem govoril, pa tudi teme v moji družbi so bile vedno enake – vsak dan politika, šport in vera, tako da sem bil bolj kot nek privesek v družbi, vseeno pa so me imeli radi zraven.

03
KRALJI
ULICE

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člane in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.
- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za dejavnosti društva je poskus zavajanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

VABILO V ŠOLO ZA FACILITATORJE (POVEZOVALCE) PODPORNIH SKUPIN

Projekt Slišanje glasov že nekaj let organizira podpirne skupine za ljudi, ki slišijo glasove, imajo videnja in ostale nenavadne izkušnje. Te skupine niso osnovane na vlogi nekega poklicnega strokovnjaka, ki bi delil nasvete ali kaj podobnega. Ker združujejo ljudi s podobnimi izkušnjami, so skupine prostor za medsebojno podporo, ki si jo dajejo strokovnjaki iz lastnih izkušenj.

V podpornih skupinah izmenjujemo izkušnje o načinih reševanja problemov, učimo se poslušati drug drugega in govoriti o svoji lastni izkušnji. Čeprav se pogovarjamo o najrazličnejših temah, ki se tičejo našega vsakodnevnega življenja, pa so podpirne skupine tudi varen prostor za pogovor o glasovih, ki jih nekateri ljudje slišijo (drugi v njihovi okolici pa ne); o videnjih (ki jih nekateri vidijo, drugi v njihovi okolici pa ne) in ostalih podobnih izkušnjah, ki so lahko zelo prijetne ali pa zelo nepodpirne in zoprne. O njih je v današnji družbi navadno težko govoriti in biti slišan, ne da bi te izkušnje ljudje že vnaprej razumeli kot bolezenske.

Teme, o katerih se pogovarjamo v podpornih skupinah, nikoli niso vnaprej določene, pač pa jih najdemo skupaj, saj so vsakič sproti nove – odvisne so predvsem od tega, kdo je tokrat prišel v skupino. Povezujejo jih »facilitatorji« oz. povezovalci – to so podpirne osebe, ki skrbijo, da lahko vsak pride do besede, da se srečanja držijo okvirnega vnaprej dogovorjenega časa trajanja, da ljudje sodelujejo predvsem z deljenjem osebnih izkušenj ipd. Facilitatorji so lahko ljudje s prvoosebno izkušnjo glasov in drugih podobnih zaznav, lahko so to družinski člani teh oseb, lahko pa to vlogo zavzamejo tudi poklicni strokovnjaki na področju duševnega zdravlja.

Na podlagi več kot štiriletnih izkušenj organiziranja podpornih skupin smo si zamislili nekaj »kompetenc« podpornih oseb, ki povezujejo skupine. Hkrati bi lahko rekli, da so to tudi zaželenne kompetence in naravnosti vsake osebe, ki se želi spreminjati oz. najti način preživetja v in po neugodnih življenjskih razmerah.

- Kompetenca pozitivne naravnosti, ki se kaže v tem, da facilitator_ka zna v vsem, kar človek doživlja ali pove, videti nekaj pozitivnega, nekaj, kar je sprejemljivo, iz česar se je mogoče učiti, kar nosi v sebi kal pozitivnega razvoja itd.
- Kompetenca sprejemanja drugega in samega sebe. Tudi težkih zgodb (travmatskih) in »notranjih zaznav«, tako pri sebi kot v pripovedih drugih.
- Kompetenca »dajanja prostora za ubesedovanje«. Bodisi zgodb (težkih, travmatskih) bodisi notranjih zaznav.
- Kompetenca reči stvarjem bolj »JA« kot »NE«. S tem je mišljeno, da odgovoriš na stvari, ki ti jih kdo pove, z »ja«, s sprejemanjem, ne pa z zanikanjem njihove zgodbe, njihovih predlogov, njihove realnosti, njihovih razumevanj in pogledov.

- Razumevanje tega, da se »mora rana spet odpreti« (kot po operacijah, ko dajo v rano kanilo, da lahko steče gnoj ven). Ta misel je v zvezi s tem, da človek velikokrat svoje rane zapre in zapečati, s tem pa zapečati tudi možnosti iskanja rešitev za razne stiske, ki so povezane s temi ranami. In ostane zablokiran v nekem stanju, ki ni najboljše. V takih primerih je treba »rano spet odpreti«, se je spomniti in začeti pogovarjati o njej. Ubeseđenje je potrebno, da se lahko spet zaveš takratne situacije in zavzameš ponovno neko perspektivo do nje, morda drugačno.
- Do vsega tega pa prideš počasi, postopno, po malih korakih, skozi proces, ki ga ni mogoče prehitevati ali preskočiti. Facilitator potrebuje kompetenco razumevanja tega, da gredo stvari skozi proces in po malih korakih, po neki svoji časovni logiki.
- Razumevanje tega, da če človek svojih zgodb noče ali ne more ubesediti, je to morda zato, ker vzdržuje svoje krhko ravnotežje in ker tega pač še ne more. To je potem način varovanja sebe, kar je treba povsem spoštovati. V takih primerih je morda lažje govoriti o svojih notranjih zaznavah. Facilitator mora razumeti, da gre pri zadržanosti do govorjenja velikokrat za problem strahu in sramu.
- Kompetenca razumevanja, da je ta, zgoraj omenjeni proces, predvsem notranji proces, ki ga od zunaj ni mogoče izsiliti. Mogoče pa je vzpostaviti ugodne pogoje za skupinsko sprejemanje in neobsojanje zgodb in notranjih zaznav ter za deljenje izkušenj in uvidov.
- Kompetenca »želje po več«, po spremembi, po novih načinih življenja in spoprijemanja.
- Kompetenca spodbujanja govorjenja o (travmatskih) zgodbah in (notranjih) zaznavah. Govorjenje je predpogoj za sprejemanje samega sebe in s tem tudi za spreminjanje.

Šola za facilitatorje se začne aprila in konča decembra 2019. Program šole bomo soustvarili ljude z lastno izkušnjo glasov, videnj, njihove podpirne osebe in svojci, strokovnjaki na področju duševnega zdravlja ... Srečevali se bomo enkrat mesečno. Za več informacij o začetku delovanja šole za facilitatorje se prijavite na slisanjegaslov@gmail.com, spremljajte domačo spletno stran <https://www.slisanjegaslov.si/novice.html> in Facebook stran projekta Slišanje glasov. Se vidimo!

Pomembni sta situacija sedaj ter pozitivna naravnost v iskanju poti iz preobčutljivosti v tenkočutnosti, k opolnomočenju za življenje.

Mojca Nahtigal, Bojan Dekleva in Juš Škraban

»NAŠI POLITIKI IN GOSPODARSTVENIKI IMAJO DOSTIKRAT DIAGNOZO: SKLEROSYS, CRAZYS, PROTESYS, TROMBOSYS, KER SE PRED PREISKOVALNIMI KOMISIJAMI NIČESAR NE SPOMNIJO.«

ROBERT ŽERJAV

V LETU 2525

»Boj rumenih jopičev je razredni boj, konflikt, ki temelji na socialnem sovraštvu ... in vse represivne sile v službi njegovega veličanstva so bile mobilizirane proti njemu ... Kralj je razgaljen.« Gérard Mordillat, *Telerama*, 10. 12. 2018.

Dejstvo: Rumeni jopiči aka *Gilets jaunes* so dvakrat prisilili vlado, da se ukloni njihovim zahtevam. Prvič z zamrznitvijo zvišanja trošarin na gorivo za šest mesecev, drugič z Macronovo razglasitvijo niza koncesij, ne eno ne drugo pa ni pomirilo razburjenih protestnikov oziroma prebivalstva, ki menda v 70 odstotkih proteste podpira. Mnogi so se na začetku spraševali, kdo stoji za njimi. Levi, desni, ali pač kateri koli drug politični spekter. Po štirih mesecih protestov z olajšanjem ugotavljam, da nihče izmed njih. Po anketi, ki jo je objavila *France 2 TV*, je 33 odstotkov udeležencev_k neopredeljenih, nekaj jih je levih, nekaj desnih, vendar jih vsaj 33 odstotkov – če lahko verjamemo anketi – nima zaupanja v politiko. Skratka, dejstvo je, da za rumenimi jopiči ne stoji politična elita. Morda torej še obstaja kanček upanja, da ljudje spregledajo, da se z deljenjem na omenjene struje vliva voda na mlin zakonodajalcev, lobistov, kapitala in ostalih elit. Rumenum jopičem so se pridružili tudi socialna gibanja in sindikati. Njihove zahteve so jasne. Povečanje kupne moči gospodinjstev, dvig minimalnih plač, znižanje davkov za delovno populacijo, odstop predsednika Macrona in obnovitev obdavčevanja najbogatejših. Načeloma je vse omenjeno definicija razrednega boja, boja proti vladavini kapitala, zato je pomembno, da stavekajoči niso politično afilirani. Nihče od njih se ni oklinal za idejnega vodjo, nihče si ne lasti zaslug za izbiro značilnega rumenega zaščitnega jopiča, ki »mobilizirani« množici daje ikonični jezik, njihove zahteve so želje naroda. Videti je, da jim niti agitacijsko-propagandni oddelki političnih organizacij ne pridejo do živega. Težko boste sicer v medijih zasledili, da je že decembra največja francoska sindikalna koalicija *Vsesplošna konfederacija delavcev* zahtevala dan splošne mobilizacije oziroma da je v nekaterih regijah pridobila podporo drugih sindikatov in zvez, odzvali so se delavci, javni uslužbenci in študentje. Gibanje jasno zahteva prerazporeditev bogastva in ni usmerjeno proti tej ali oni politični platformi, temveč proti plutokraciji in interesnim skupinam na splošno. Rumeni jopiči so heterogeni, ker srž problema izvira iz družbe in njenega sistema. Vse slabši življenjski standard je na neki točki sprostil val jeze in ogorčenja, ki sta se pretvorila v dejanja, ali kot so to lepo prevedli rumeni jopiči iz francoskega mesta Rennes: *la goutte qui a fait déborder le réservoir* (kapljica goriva, ki je stekla preko roba rezervoarja). Umik vladnih ukrepov je v francoski populaciji vzbudil zavest, da se boj za pravice spleča. Sicer pa »ni dolgo tega«, ko se je na njihovih tleh bila revolucija, ki

Svoboda, neenakost, neupoštevanje

Foto: Kriss_toff, Wikimedia commons

Foto: Ella87, Pixabay

je spremenila svet. Predvidevam, da protesti ne ponehajo tudi zato, ker se ljudje zavedajo, da je večina ukrepov le dimna zavesa in da bodo njihovi učinki skromni. Primer: povišanje minimalne plače v višini 100 evrov ni to, kar se zdi, saj ne gre za neto povišanje, temveč le za povišanje vladne subvencije za delavce z najnižjimi dohodki, ki jo bodo plačali davkoplačevalci in ne delodajalci. Rekel bi, da takšen ukrep protestnike še bolj spodbudi k nadaljevanju protestov. Vstaja je pristna, in čeprav je večina še vedno zadržana do aktivne vloge v njej, jo podpira.

Svetovni tisk in vizualni mediji francoski konflikt zelo slabo pokrivajo, sem ter tja nam vržejo drobtinico, vendar se praktično nihče ne spušča v bistvo tako imenovanega upora proti oblastnikom (ki jih je izvolilo ljudstvo) in razredni aroganci. Antikapitalistična in antiglobalistična drža pač ni dobrodošla, predvsem pa ne v medijih, ki so večinoma tako ali tako v lasti kapitalskih interesnih skupin. Združevanje rumenih jopičev opominja na poraze delavskih gibanj v zadnjih tridesetih letih, vzbuja kolektivno zavest in daje jasno vedeti, da je moč v številkah. Vse politične elite se bojijo potencialnega poenotenja prebivalstva in njihovega aktivnega povezovanja. Če govorimo skrajno hipotetično ... Pomislite, da skrajno levi in skrajno desni pozabijo na razlike, se nehajo deliti po stopnji neumnosti in denimo skupaj nastopijo na protestih za delavske pravice. Ja, vem, malce čudno se to sliši danes, morda pa bo leta 2525 to nekaj povsem normalnega, morda bo človeštvo do leta 2525 zaključilo obdobje množične mentalne devolucije in ... Rumeni jopiči bi lahko ustvarili politično podlago za novo družbeno in politično konstelacijo sil, ki bi temeljila na demokratični, a obenem na protikapitalistični osnovi. Ponižno verjamem, da moramo upati, da bi se to lahko zgodilo, moram pa priznati, da sem tudi sam postal tisti del javnosti, ki proteste podpira, vendar se jih fizično več ne udeležuje. Prevečkrat sem bil pač razočaran. Naši aktivisti so namreč – o tem lahko pričajo mnogi – nemalokrat prodali svoja načela, zato sedaj večinoma samo še kaj družbenokritičnega spišem. Kakor koli, tudi sam sem se še vedno pripravljen podati na ulice, vendar bi me tja lahko zvalila le iskrenost. Iskrenost, ki denimo bije iz rumenih jopičev. Upam, da se glede njih ne motim.

Ljudje medtem stavkajo vsepovprek: od Francije, Irske, Portugalske, Hrvaške, Srbije, Grčije, Makedonije do ... Situacija že dolgo ni več rožnata in tudi človeško dostojanstvo je vse težje ohranjati. Moram pa omeniti, da se ni pozabilo niti na petične protestnike in protestnice. Louis Vuitton je oblikoval posebno serijo rumenih jopičev. Nanje je pač dodal svoj znameniti logotip in *voilà*: prekrasen dizajn *gilette jaune* za le 55 evrov. Podpiram idejo, morda pa se tudi bolj premožni podajo na ulice, lol.

Jean Nikolič

ČLOVEK

Varuh
mojega
si
mesta.
Cesta
je
tvoj
dom.
Nikoli
nisi
sam.
V
napoto
si
vsem.
Spomniš
me
na to,
da
imam
nekoga
in mi
ni treba
brskati
po smeteh,
ko sem
na tleh.

Nedeljka

NEBEŠKA BOMBA

TEŽKE STRUNE SIKAJO SKOZI KROGLO.
ČRNO SONCE SIJE LEVO IN DESNO.
TEŽKA VODA SE POTAPLJA,
FUZIJA JE ZLAGANO ČLOVEŠTVO.
ATOMSKA GOBA KLIČE K CILJU.
MOGOČNI AMERIŠKI JASTREB JE POSTAL HEDONISTIČNA SOLATA.
RUSKI MEDVED HITI H KONČNEMU UNIČUJOČEMU CILJU.
UNIČENO SO ŽE PODGANE.

ČRTOMIR CLONSKY

V SLADKEM VONJU SE POTAPLJAM,
KI STISKA MI SRCE V PLJUČA ...
KO MED VALOVI NE POZABLJAM,
DA NISI MI VRNILA KLJUČA.
BREZ VEZE SO NAKLJUČNE SANJE,
KI SO UBILE SPOŠTOVANJE.
TA KLJUČ JE PAČ ZAKLEPAL VRATA,
KI SO ZADRŽEVALA ŠKRATA.
IN ŠKRAT JE BIL POSEBNO NOR.
ZAVEDAL SE JE LE LJUBEZNI,
KO JE ŠE Z GOBE RASEL GOR
IN NI POZNAL SRCA BOLEZNI.
ZAENKRAT JE NEBO ŠE MIRNO
IN VRANA SE JE SKRILA V BREZNO,
KI SE POGLABLJA V MORJE ŠIRNO,
KO ŠE POSKUŠAM PLAVATI TREZNO.
VIŠINA BI SRCE UBILA.

ART AJVA

POIŠČI ME

Poišči me v zori dneva,
v sončnem žarku izza gora,
poišči me v tihih sencah,
v šelestenju listja
v krošnjah brez.
Poišči me med
belimi oblaki,
v modrini jasnega neba.
Poišči me v valovih morja,
v jadrih ladij,
v globinah dna.

Barbara Kališnik

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo poleg časopisnih »pričevalcev« odnosa do najbolj družbeno odrinjenih ljudi objavljali tudi pričevanje časa po spominih enega izmed prvih članov društva.

Urednik našega časopisa me je prosil, če bi napisal, kot najstarejši član tega društva in neke vrste kronist, zgodovino nastanka društva Kralji ulice ter predvsem razloge za to. Verjetno ste se drage bralke in bralci že vprašali, kako to, da se je kar naenkrat pojavil naš časopis s tematiko brezdomstva in ostalimi socialnimi temami, ki so povezane z našim delom. Društvo, kot ga poznamo danes, si je utiralo pot davnega leta 2004. Takrat je bila izvedena akcija s strani Pedagoške fakultete, ko si je mlada, vendar nadvse radovedna asistentka profesorja Bojana Dekleve, Špela Razpotnik, skupaj s svojim mentorjem zadala nalogo, da raziščeta vzroke brezdomstva ter seveda tudi opozorita javnost o tej problematiki. Ta akcija se je po Špelinem pripovedovanju začela jeseni 2004 in nadaljevala tudi kasneje spomladi 2005. Bilo je na torek, 5. aprila 2005, ko sva šla jaz in moj iskreni prijatelj Miran Skalar v Dom katoliških sester v Štepanjskem naselju z namenom, da se malo urediva, saj sva bila oba brezdomca, saj nisva imela druge možnosti kot to, da se v temu domu oprava in obrijeva. Ko sem se odločil, da grem k frizerki, sem naletel na čudovito osebo, ki me je lepo ostrigla, kmalu sem izvedel, da je bila to Špela. Beseda je dala besedo in tako smo se dogovorili za skupni intervju Špela, Bojan, Miran in moja malenkost. Na ta dan so se na ljubljanskemu Tromostovju izrisali prvi obris za poskusno izdajo glasila na tematiko brezdomstva. Začela se je akcija zbiranja ljudi, takratnih brezdomcev oziroma klošarjev, med njimi gre priznanje vsem tistim, ki so zaorali ledino nastanka tega glasila, mnogih danes ni več med nami. Oni so tisti, ki so začutili utrinek upanja, da bo nekoč bolje, ne samo za njih, ampak za vse, ki so na dnu rang lestvice preživetja. Delo kot tako je steklo in prva številka časopisa je zagledala luč v sredo, 8. junija 2005. Celotna prva naklada, vključno z dvema ponatisoma, je pošla v 14 dneh. Zanimanje javnosti je bilo izredno, saj so komaj čakali naslednjo številko, ki pa je izšla nekoliko kasneje. O tej številki več prihodnjič. Zgodba je povzeta iz knjige Zgodbe nekdanjega brezdomca ali kako so nastali Kralji ulice.

Vaš Gregor B. Hann

KLOŠARSKI OCVRK

KAJ MI BO KRALJEDAR, JAZ POTREBUJEM PREDVSEM STREHO NAD
GLAVO IN STENO, KAMOR GA LAHKO OBESIM.

IVA TISA

SMUČANJE ZA BREZDOMNE

Foto: osebni arhiv

Tudi letos je Društvo Kralji ulice na pobudo našega dolgoletnega prostovoljca Jožeta Drola v okviru projekta Zaživi ulica za naše uporabnike in prostovoljce organiziralo enodnevni smučarski izlet v Kranjsko Goro. Približno dvajset uporabnikov je v četrtek, 14. 2., uživalo na smučišču, vmes pa se še okrepčalo ob malici, ki jo je plačalo Združenje slovenskih žičničarjev. Cenejšo izposojno smučarske opreme je omogočila smučarska šola Skischool.si Kranjska Gora, pridobitev brezplačnih enodnevnih smučarskih vozovnic pa nam je omogočilo podjetje RTC Žičnice Kranjska Gora.

Foto: Ines Majcen

Igor »G«: »Ful dobro sem se imel. Prvič v življenju sem stal na smučeh in se tudi malo naučil smučati. Po izletu v Kranjsko Goro sem bil naslednji dan na »delovnem« mestu – kjer ponujam Kralje – prava medijska zvezda. Tudi ljudje, ki me ne poznajo, so mi na ta dan zahvaljujoč prispevku na POP TV naklonili veliko pozornosti. Hvala, Kranjska Gora, in hvala, Kralji ulice.«

Foto: Ines Majcen

Društvo Kralji ulice se v imenu vseh naših brezdomnih članov, ki si zaradi svoje socialne ogroženosti ne morejo privoščiti takšnih aktivnosti, zahvaljuje omenjenim donatorjem za pomoč pri organizaciji dogodka.

Lep športni pozdrav, društvo Kralji ulice

Tereza Vuk:

ČREDNI NAGON

Foto: osebni arhiv

08
KRALJI
ULICE

Mi smo vedno bolj pobebljeni. Ljudje. Te dni sem videla, da je en pametnjakovič od fotra fuknil kos sira svojmu otroku na bučo, tamau ga je pa sam gledal, tist wtf fotr? Seveda je fotr objavil posnetek na družbenem omrežju, ne meče se sir za brez veze, ampak za lajke. In seveda je logična poteza ovc, da so začeli vsi starši k nori metat sir po svojih tamalih in veselo vse snemat. Pa svet še ni videl take bedarije. Aja, obstaja še večja. Una, k je folk zbiral keš za ta najmlajšo Kardashianko, da bo ja čimprej najmlajša milijarderka. Sej ne moreš rečt družga k ovce. Po eni strani eni nimajo za jest, ampak ko jih jebe, dejmo metat futr po otrocih pa zbirat zamaške za Kardashianovo. Enkrat sem že pisala, da zame je na temu svetu 80 odstotkov ljudi glupih pa 20 odstotkov pametnih. Drugač ne more bit, saj ne bi imelo tok ljudi tega črednega nagona v seb. En si kupi bele allstarke, fuk, že jih ma cela Ljubljana. Pa pizda, kup si une s Pink Floydj gor. En začne v en nov lokal hodit in fuk, že vsi pozerčki takoj letijo tja prodajat zijala. En fuzbaler si omisli spet eno čudno frizuro (en 91-letnik, k ga poznam, bi rekel hohštaplerska frizura) in spet vsi mulci tko pošišani. And so on and so on. Ampak mulce še nekaj štekam. Sej mi nismo bli nč boljši, sam ko pa starejše v čredi vidim, mi pa nč ni jasno. Pa pogledjte mal na TV. Kaj vse nam ponujajo ... pa glih sam zato, k folk bulji v take zadeve. En resničnostni šov za drugim. Ljubezen tam, ljubezen tja, pa ne vem kaj še vse. In raja očitno to zelo rada gleda. In če mulci tud bulijo sam v take neumnosti, pol ni čudn, da je tko, k je. Nam so bli legende Zvitorepec, Trdonja in Lakotnik, pa Smogovci, dans je važno samo, kako kera z rito šejka v spotu, besedilo je pa tako: »Oh yeah, yeah, love you, oh, oh, yeah, love you, oh, oh ...« Ampak okej, drugi cajti, I guess. Cajti, kjer si vse, če si na Instagramu, oziroma si nč, če nisi. Vsako jutro preberem vse žive članke na netu, nikol ne veš, kje dobiš idejo za kej pisat. In preberem tud tračarije. Tud men paše kdaj po tujih lajfh fircat, čeprov si pol vedno mislim, why the fuck sem sploh kliknila, ker večje tuge pa še ne. Sam pol dojamem, da mam deadline za tekst, pa takrat se seveda najrajš dela vse drugo, sam pisat ne. Najboljša fora je kakšna taka: »Znani Slovenci na dopustu.« In okej, ajde, vroče je, če sem že jaz sama kle pod ventilatorjem v eni luknji sred sopare, da vidim vsaj vas. Kje kakšen Vlado Kreslin počitnikuje recimo. Veš, da bom glih njega vidla, ja. Briga njega za take neumnosti. Ne, še jaz, k tud kdaj berem tračarije, gledam, in za pol ljudi vidim sam fotke z Instagramov in faking prvič slišim za njih. Vidim sam eno, tisto zde moderno rit na plaži, in to je to. Baj e ena izmed teh, k ji ful sledijo na Instagramu. No, pametna, nč ne rečem, objavljaš fotke, boli te briga, to je to, folk se bo pa slinil ob vsaki tvoji objavi. Sam jebeš pri nas. V Ameriki je to tak biznis, da jao. In to vse na račun takih ljudi, k zbirajo zamaške za Kardashianko. Mogoče mal pretiravam, sam bistvo je tam tam. In na račun tega je danes kr vsak »znan«. »In kaj delaš, da si vse to dosegl?« »Nč, Instagram mam pa ful sledilcev.« Vsaj znajde se folk. Sam kurc, k sledilci tok sledijo, da

Miha Brumec

se kr izgubijo. Vidijo slike in sanjajo perfekten zvezdniški lajf. Bit znan. Jaz pa glih kontra razmišljam. Bi bla kot Dončić skoz po avionih pa v luftu? Uf. Angleška kraljica v življenju ni šla s kolesom sama samcata čez London. Melanija Trump ma skoz celo vojsko okol sebe. Paparazzi ti skačejo skoz pred nosom, da se ti že zmeša. Brez bodyguarda ne moreš niti na skret. Če je to življenje, pol pa tud ne vem. Keš je že fajn, bit sam znan, pa ziher ne tok. Greta Garbo je bla ena teh, k ni jebala žive sile. Posnela film, pol pa jebite se. Odveč so ji bli intervjuji, oboževalci, vse. Sam mir je hotla. Ampak ljudje smo različni. Večina si želi paparazzev, bling blig na vse konce in kraje, pa magari bosta dva orjaka skoz tvojo rit pazila. Sam mislite, da si Chris Cornell, Robin Williams, Chester Bennington, Anthony Bourdain in drugi niso želeli tega nekoč v mladosti? Ko so tam drkali kitare v garaži? Da bi njihovo delo doseglo še druge in da bi bli znani. In vsi vse dosegli s svojimi talenti, ne fotkami kr neki po družbenih omrežjih, pa so glih tko vsi na konc na štriku pristali. In zde še Keith Flint od The Prodigy. Jebeš vso to slavo in vse, če nisi svoboden. Svoboden v sebi. Ko ti začne štrik po mislih bingljat, si v pizdi. Ampak ljudje takih stvari rajš ne bojo razmišljali, ker to se pa v naši familiji že ne more zgodit, in dalje klikat fotke, kako je ta pa ta kao »zvezdnik« na jahti. Pa gledali resničnostne šove dalje. Enkrat mi je en razlagal, da mu je starejši par – sosed – težil čist nakriziran na vratih, če jima nujno posodi telefon. Da sta broke. Ker sta revčka vse zapravila za nov TV, da imata ja vsak svojega, da ne zamudita ne vem kerga reality šova, pa da ma žena še turške žajfnice, k je bla obsedena z njimi. In sta na telefonih ves keš zapravila zato, ker sta tokrat klicala tja v oddajo in glasovala neki, in da zde morta spet nujno glasovat. Ojoj. Čisto pobebljanje. Ker dejmo se ne zavedat svojga bednega življenja, dejmo gledat, kok majo drugi še bolj bedne. Iz ene skrajnosti v drugo.

TATU ZGODBA

To je moj prvi in vsekakor ne zadnji tatu. Predstavlja ozvezdje Vodnarja, astrološkega znaka, v katerem sem rojena in na katerega sem izredno ponosna. Tetovirati sem si ga dala na svoj 18. rojstni dan, popolnoma nič ni bolelo. V kratkem si bom dala tetovirati večjega volka, in sicer na notranjo stran roke. Ko bo gotov, si ga boste lahko ogledali. Vodnarji smo izredno prijetno znamenje, smo inteligentni, miroljubni in malce sarkastični ljudje.

Emma

Foto: osebni arhiv

Foto: Ioni GTS (posthumno)

Mariborska stran:

GOGIJEVO ŽIVLJENJE – KRIZIRANJE, 4.DEL

Najprej vas moram opozoriti, ne berite tega pri kosilu, garantiram, da boste izgubili tek. Priporočam pa, da to preberejo otroci, tisti, ki že znajo brati. Lahko je poučno in vsekakor koristno. Sicer pa kak čete, odločitev je popolnoma vaša. Ko sem se leta 1995 nekak odločil, da se neham drogirati, sem bil odločen, da bom preživel pekel. Odločil sem se namreč, da bom to storil brez zdravniške pomoči, in še danes sem ponosen na to dejanje. Ako mislite, da veste, kaj je muka, vam povem, da ne veste. No, pa dovolj pametovanja in nadaljujmo z rdečo nitjo te zgodbe.

Kot sem rekel, bil sem na dnu. Zjeban od droge. Osem mesecev sem snifal kokain in heroin, kadil marihuano in papal eksije. Dnevno sem zažgal po dvesto evrov za snifanje. Piknil nisem nikoli iz preprostega razloga: mrzil sem igle. Na smrt jih mrzim še danes. Kakor koli že, jaz sem snifal. Razlika je v tem, da tisti, ki pikajo, imajo neki fleš, neko nirvano. No, kar naj jo imajo, jaz sem bil kar navajen preživet brez nje. Ko sem snifal kokain, sem fukal ko gams. Stal je, fukal je, le sfršit nikakor nisem mogel. Seveda ne, če sem med fukom študiral, kaj bom jedel za večerjo. Babe so ble kuj zadovoljne – koliko jih je tisti cajt blo. Pa narkomanke so ble! Tak ni vedla, al sanja al se to res dogaja. Ležala je zadeta ko deska, jaz pa skakal bogve zakaj po nje. Osel zabiti. Obiral sem raje takratne kolege pri pokru. Manj naporno pa bolj dobičkonosno kot fuk. Čista zguba cajta, pa še izčrpan sem bil ko hudič! Ja, droga in *rock'n'roll* brez seksa. Veste, takrat sem bil bodigard glavnemu dilerju drog v Mariboru. Biznis je potekal tak: ponavadi sem bil v stanovanju čez dan sam, on mi je vsako jutro dal seznam, kdo pride po drogo in komu pač naj kaj dam. Gnar je pobral on, robo pa sem delil jaz. Mala varka komandanta Marka, saj ako bi njega žaklali, ne bi našli nič, razen denarja. Tak to laufa, dragi moji, to še verjetno danes. Ker ne morem iz svoje kože, si ne morem kaj, da vam ne opišem hišne preiskave na Koroški cesti, kjer smo dilali. Eno lepo sončno dopoldne, okrog 11. ure, se odklenejo vhodna vrata in naenkrat je bil pri mojih nogah pes

oranžne barve. Pojma nimam kire pasme. Bil je oranžne barve, kot opozorilni znak pripravi se na semaforju. Takoj za psom dva policaja v civilu in diler. Ni bil vklenjen, kar je bilo zaenkrat dobro. Kaj je dobrega v dveh policajih, ne bi vedel, ampak bila sta prijazna. Sedla sta za mizo in me vprašala, kdo sem in kaj delam v stanovanju. Povedal sem, da sem na dopustu iz Avstrije in da me je dotični vzel ta cajt na stanovanje. Potem sem mirno vprašal, ali lahko grem na WC odtočit. Tam sem takoj vrgel v školjko 30 g heroína in 10 g koke. Zmočil sem si roke in mimo policistov odšel v dnevno sobo. Na mizi sem na porno reviji imel pripravljene črtice heroína (horsa). Mimogrede sem odpihnil vsebino na itison. Pes je bil za mano in ko nor je začel krampat po njem. Vzel sem denarnico in jim izročil svoje dokumente. Dal sem jim prometno in vozniško. Avstrijsko seveda. Odšli so lahko s povešenim nosom. Policista sta nato površno preiskala stanovanje, najbolj balkon. V WC niti pogledala nista. Nista prišla iskat droge. Prišla sta iskat bombe. Kasneje sem izvedel, da je ponoči oziroma zjutraj eksplodirala bomba in ženi sodnika Rebernika poškodovala nogo. Aha, te je meni potegnilo, zakaj je dotični ponoči za dve uri izginil neznano kam. To se je pri njem dogajalo tak enkrat na teden. Ponoči je pač enostavno izginil, za kake dve in pol urce. Domneval sem, da je hodil dilat drogo v klub v centru mesta, kar včasih tudi je. Za lastni profit seveda. Vedelo se je, a vsi so bili tihi. Enostavno so pustili, da nekaj zasluži. Neke vrste plačilo v robi. Ali pa nagrada. Prinašal je denar in pri mafiji samo to šteje. Tak da boste vedeli, če že niste. Nato so ga vseeno zaprli pod obtožbo nekega brezzveznega izsiljevanja. Mi smo takoj počistili stanovanje v nulo in se razselili. Sam sem se preselil v stanovanje na Ruški cesti in v njem živel kar tri in pol leta. Za mene kar dolga doba. Tak da ostanem na enem mestu, mislim. No, dragi moji cenjeni bralci, to je za danes to. Uživajte – pa ne drog – življenje. Čaoči!

Šrok Goran – Gogi

PONUJANJE KRALJEV ULICE: PONEDELJEK, FEBRUAR 2019

... in spet je tu ponedeljek ... Ob 10. uri sem zmenjen z Jeanom na njegovem delovnem mestu. Jean je človek, o katerem ne gre izgubljeni besed ... vse najboljše o njem. Tip ima toliko dela, da se ven ne vidi, potem mu pa še jaz morim s svojimi pesmicami in zgodbicami iz prodaje, da jih objavi v najboljšem časopisu v tem delu Evrope.

»Pridi v sredo,« mi reče in čakanje na sredo je tu. Ob 11. uri grem delat na »svoje delovno mesto« v upanju, da ni nobenega drugega prosilca drobiža tam. In glej ga hudirja, dva prosilca. Se obrnem in grem na drugo »žic mesto«. Tu je pa bolj revno ... A takoj naletim na gospoda, ki mi pove, da žena kupuje časopis. Vseeno pa mi je stisnil evro! *Thanx man!*

In spet nastopi tisto neprijetno čakanje s 13 vprašanji, ki se mi podijo po glavi. Izstopa pa tisto, kakšna bo naslednja oseba, ki jo bom »napadel«. Pride tip, katerih ne maram niti najmanj, ignorant. Vprašam se, ali tudi ženo doma ignorira, ko ga vpraša, če bi seksala. Naslednji pride mlajši tip, isto ignorant! Ta pa verjetno zaradi svoje mladosti sploh še nima punce, da bi jo lahko ignoriral! Naslednji je lepo urejen mladenič mihaj let, ki mi reče »bova zrihtala« in mi da dva evra, brez da bi vzel časopis. Saj že veste, take ima moj sebični alter ego najraje. Po dobri uri pride drug ponudnik časopisa, ki se mu umaknem, saj se nočem kregati. Sploh s takim, kot je tale, pri katerem je vse, res vse narobe in mu nič ni prav. Taki ljudje me pa najbolj odbijajo. Zato imam en predlog: Človek, naredi temu že enkrat konec, poišči vrv in se obesi. Ampak če ti ne uspe v prvo, bo spet vse narobe, jooooj! Grem nazaj na prvotno »delovno

mesto«. Tam pa kreg, kdo bo kdaj delal, kajti nekateri prodajalci se še po tolikem času ne zavedajo, da kdor dela na enem mestu več let, ima prednost pred ostalimi. TO JE PRVO PRAVILO PONUJANJA! Sam sem imel verjetno najboljšega mentorja te dežele, saj mi je vse take finte razkril. In ja, mislim, da je čas, da se mu javno zahvalim za trud: »Hvala ti, Polde legenda!« Kje si skrival se do zdaj? Ali ni mene bilo v ta raj?

No, sam se teh pravil ponujanja držim, zato nimam večjih problemov. Nekateri bi pa pač radi na silo dobili 500 evrov od stranke, in če mu da stranka 50 centov, začne godrnjati, češ a samo toliko ste mi dala. Meni je to bolano! Človek, bodi hvaležen, da sploh kdo ti kaj da. No, potem pa prikoraka štajerska gospa, ki ga vtakne, plačilni listek namreč, v režo, kjer se vtika bankovce. Toliko ga zarije notri, da ga ne more dobiti ven! In kdo ji bo pomagal? Jaz, kdo drug? Namesto da kličem službo za upravljanje s parkirnimi avtomati, se v upanju, da od stranke kaj dobim, raje sam potrudim. No, in glej ga zlomka, ko štajerska gospa plača, se začne počasi odmikati od parkomata in sama sebi nekaj govori in meni nič, tebi nič odhiti proti avtu. Kaaaaaaaj? Kaj pa moj trud? V glavi se mi meša, še bolj kot kdaj koli prej. Evo, ura je 14.00 in za prvi del današnje prodaje je to to.

In izkupiček od prodaje ... točno 25 evrov. Ni slabo, kaj pravite, ha? Hvala vam za branje in lep pozdrav do naslednje številke Kraljev ulice.

G. MetalC #796

NA ROBU DRUŽBE

Skoraj leto dolgo obdobje iskanja zaposlitve je za meno in danes, ko sem končno po vsem zasluženem trudu dobil zaposlitev, ostajam razočaran, ker se, kljub temu da me delovno mesto čaka, ne morem zaposliti. Žalostna zgodba, vendar resnična, ne morem verjeti, da se takšne stvari dogajajo. Po dolgem premišljevanju sem se le odločil, da napišem svojo zgodbo, saj se mi zdi krivična in bi zaprosil za mnenje tudi ostale ljudi oziroma bralke in bralce.

Da ne bom na dolgo opisoval svoje biografije, naj takoj povem, da sem zdravljani odvisnik. Že skoraj šest mesecev abstinent od vseh psihoaktivnih snovi, vključno z alkoholom. Začetek moje odvisnosti sega v leto 1992, od takrat sem se že trikrat zdravil, bil leta – največ štiri – abstinent, po zadnjem recidivu sem opravil še program detoksikacije v Ljubljani, in sicer lani februarja, od takrat pa sem »čist«. Zavedam se, da je odvisnost kronična bolezen, ki traja celo življenje, vendar si vseeno ne zaslužimo, da se svet z nami ukvarja kot z živalmi. Celo živali si ne zaslužijo takšnega odnosa. Zgodilo se je pač to, da sem moral opraviti zdravniški pregled pred zaposlitvijo. Delodajalec ima pogodbo z določenim zdravstvenim domom v Ljubljani, zato sem pregled moral opraviti v tej ustanovi. In doletelo me je to, da me je zdravnica kratko malo odslovila z besedami, da delovna organizacija, kjer se nameravam zaposliti, »ne mara« nekdanih zasvojenec in naj si službo raje poiščem drugje. Žalostno pa je, da se zdravnica ni niti toliko potrudila, da bi me pregledala in napisala svoje mnenje glede mojega

zdravstvenega stanja oziroma možnosti za delo, saj bi mi takšno potrdilo dobro prišlo v prihodnosti, saj se res trudim, da poteka moje skromno življenje po usmerjenih tirnicah. Brez besed sem zapustil ordinacijo. Ne morem verjeti, čeprav je odvisnost od psihotropnih substanc tako po mednarodnih kot po nacionalnih uradnih kvalifikacijah huda bolezen, da se do odvisnikov oblast in ostalo okolje obnašata kot do kriminalcev. Stigma uspe tako uporabnika kot tudi zdravljence zapreti v geto, na sam rob družbe, kjer je malo možnosti za preživetje. Po vsem tem, ko si nekdo želi delati, pa mu družba oziroma sistem določenih posameznikov tega ne dopušča, mi ne preostane drugega, kot da postanem kriminallec, čeprav tega nočem. Ne vem, kako naj preživim, saj tudi če bremenim državo, mi socialna podpora ne zadošča za preživetje.

Po vsem tem se sprašujem, če je smiselno iskati zaposlitev, pisati prošnje in vlagati trud, saj po vsem doživetem lahko zopet pričakujem zavrnitev. Pod pritiskom naštetega, odvzetega časa in možnosti za zadovoljevanje najnujnejših človeških potreb nastaja ogromna družbena škoda, rezultati pa so znani, ker nam družba enostavno ne dopušča, da se normaliziramo. In ko se nekdo hoče vrniti v urejeno okolje, je za to še kaznovan. In verjemite mi, ni malo zdravljenih odvisnikov, ki so prav zaradi tega odnosa družbe spet zapadli v začarani krog in postali breme družbi.

Miro Š., Ljubljana, 5. 3.

IMAM PRIJATELJA

Imam prijatelja, ki skromno živi, a je bogat v srcu. Res, da je Črnogorec, ampak je zelo delaven. Za preživetje mora poprijeti za vsako delo. Rad ima mlade punce vseh narodnosti. To pomeni, da je ribič, ki lovi krščene ribe. Do mene je dober kot kruh. Ukvarja se z rastlinami, predvsem z zdravilnimi zelišči pa s hmeljem in grozdem. Vedno je dobre volje in vedno me preseneti s kakšno novo idejo. Nazadnje sva sedela v menzi za študente in občudovala goste in osebje, obiskovalci so bili stari nekje med dvajset do sedemdeset let. Ker sva bila dobre volje in sva imela čas, sva se posvetila vsakemu posebej. Rezultati so bili pričakovani. Postala sva lačna, vendar sva tudi ta problem rešila. Torej recept za dobro počutje je Sale. Moj prijatelj Sale ima energijo, ki zdravi depresijo, ki polepša pogled v prihodnost in ki ob vsaki uri daje občutek, da si za današnji dan že vse naredil. Vedno ga je lepo srečati. Sale, drži se. Upam, da boš še dolgo hodil na Rožnik, kjer te čaka *polhen* krožnik.

Kavica

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

VRABČEK

Bila je zima. Snega je bilo do kolen in mrzel veter je pihal. Vrabček si je čistil peruti in iskal hrano. Jedel je semena in drobtinice iz ute. Zeblo ga je. Tresel se je. Zavlekel se je na podstrešje in zopet poletel na sneg. Tam ga je našla rdečelasa deklica in ga vzela na toplo. Vrabček je veselo začivkal. Srečen je bil. Spet je zobal drobtinice, sedaj rdečelasi dekli iz roke.

P.S. KAJ BI SE ZGODILO, ČE BI SE ČAS USTAVIL?

To bi bilo zelo nevarno. Vesoljci lahko to naredijo. Vsi bi bili čisto pri miru, ne bi bilo več dežja, ne bi bilo več vremena. Ostali bi pri miru. Grozno. Vsi smo odvisni od narave. Ustavile bi se ure, spremenili bi se osebnostno, bili bi prazni.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

ŽIVELA DRŽAVA

Ne smem kaditi.
Ne smem piti.
Ne smem se drogirati.
Delati za minimalno plačo. O, ja!
To pa lahko!
Hvala, država moja.
P. S. Zdravje na prvem mestu.

NR

CVETKE S KNOBLEHARJEVE

Tle pred svojim blokom imamo kar lepo velik travnik, do katerega pa marsikdo ne čuti kaj preveč. Cigaretni ogorki letijo kot po tekočem traku, največ s kuhinjskega balkona. In potem? Kdo je kriv? V nobenem nadstropju ne priznajo. Tudi v redu. Zdaj pa naprej ... Kdo bi moral to počistiti? Ne vem, najbrž vzdrževalna služba. In kazen? Bog ve, kdaj bo. Do zdaj so ves čas le opozorila nalimana na vsak vhod v nadstropje. Pa to očitno ni dovolj. Tu se sprašujem, ali znajo vsi sploh brati in razumeti. Pa to nima veze. Že v osnovi bi moralo biti v glavi, da se ne svinja naokoli.

Torej, kdo to čisti? Dve teti iz pritličja, ki jima je dopizdila ta svinjarija. Tudi v redu. In koliko dobita nagrade za to? Nič. NIČ! Razen osebnega zadovoljstva. Ko sem o tem vprašal enega od naših varnostnikov, mi je lepo odgovoril, da to počneta prostovoljno. Ha, pa upravitelj to ve? Račune pa vseeno dobivamo vsi.

Kazen?! Se strinjam. Vendar kot po navadi jo bomo dobili vsi. Zakaj? Tako tisti, ki se držimo reda, kot tisti, ki ga ne upoštevajo. Je to pošteno?

Taubi

NEK AJ

CESTNIH

OSVEŽITEV

Na Kraljih ulice sem si izposodila knjigo Mihe Mazzinija z naslovom Drobtnice. Potem sem si rekla: »Zdaj pa ne jokaj, da si lačna, saj si dobila drobtinice.«

Iva Tisa #094

TENIS

Sama se bom »pohvalila«, da nisem igrala tenisa že 22 let. In ni me bilo strah prijeti loparja v roke ter se osmešiti ali pa se spomniti teh vrlin, ki jih je še nekaj ostalo od otroškega učenja (začetni in nadaljevalni tečaj), in se potruditi po najboljših močeh. Punca, s katero sem igrala, je aktivna že kar nekaj let. Strahu nisem pokazala in sem pogumno odigrala svojo partijo. Sedaj hodimo redno igrati že pet tednov, po enkrat na teden. Po odigrani partiji se počutim čudovito, polna energije in elana letim novim zmagam naproti.

Vanja #578

POTREBE?

Človeku je težko šele takrat, ko prične paziti, kaj daje vase in nase!
Čeprav to sploh ni težko. A kaj, ko takrat, ko si pri denarju, ne razmišljaš na tak način in denar potrošiš za nepotrebne zadeve.

MA. Ptuj

POKAŽI MI POT

Preden sem te spoznal, nisem vedel, da sem izgubljen. Ti si moja zvezda severnica, ki vodi me na pravo pot.

Sony(c)

PREGLED

Jaz bi bila slab psihiater, ljudje bi prišli na pregled, jaz pa bi jim rekla, pojdite domov ljudje, popolnoma ste zdravi in godi se vam samo najboljše možno.

Iva Tisa #094

PRIČUJOČI POMLADNI DIH

Ko se po naravi in pomladnih cveticah pozna, da se bliža pomlad ... Ponudniki časopisa Kralji ulice smo temu letnemu času primerno razpoloženi in pričakujemo tako stalne kot nove kupce. Med valentinovimi prazniki smo se nadejali, da bi se še kakšen kupec več »zaljubil« v naš časopis. Naj bo vsebina še vnaprej pestra, edinstvena, karakterni poživljajoča in vpadljiva, da se lažje borimo za svoj prostor med vsemi revijami na trgu.

Sonata

NEPISMENOST

Okoli mene ljudje, vsi znajo brati, vendar to še ne pomeni, da so pismeni.

Iva Tisa #094

ČAS

Čas se nikoli ne ustavi,
kot ogledalo pred tabo se postavi,
sledí svojih ne izbriše,
trdno drži jo te – vso bedo ti izriše.

Kako odvreči težko breme,
ko brezup te prevzame,
prihodnost se v daljavi sveti,
morda obrne se – te preseneti.

Anea

ANEKDOTE IZ PRODAJE

DIREKT ZA V UMOBOLNICO

Prijatelj Damjan igra kitaro, pūnca mi teži, da sem pijan, a je ona bolj odtrgana kot jaz. Mimo pride gošpa in prosim jo, če mi da za avtobus do Polja, ker je tu živa norišnica. Izvleče evro dvajset, pa ji rečem, naj mi da za taksi. Pravi: »Ne dam.« Odgovorim: »Prav, bomo šli z avtobusom. Lahko potemtakem dobim za avtobus tudi za punco, da še njo tja odpeljem?« »Seveda,« odvrne gošpa in doda še evro dvajset.

Polde #312

DOBRI LJUDJE

Bil je hladen in deževen turoben dan, ko sem vztrajno ponujala naš časopis pred garažno hišo na Trdinovi. Verjetno mi zaradi neugodnega vremena ponujanje časopisov ni šlo dobro od rok. V nekaj urah sem komaj uspela nabrati nekaj drobiža, ko se mi približa urejen in prijazen gospod. Poizkušam srečo in mu ponudim časopis. Gospod se mi nasmehne, z roko seže v žep in mi ponudi škatlico cigaret, rekoč, da gre večkrat mimo in me vsak dan vidi pridno ponujati časopis mimoidočim. Zelo sem bila presenečena, saj se mi je prvič zgodilo, da bi mi kdo dal škatlico cigaret. Gospodu bi se rada za njegovo dobrosrčnost iz srca zahvalila. Kot da bi slutil, da rabim cigarete in da mi danes res ni šlo. Hvala.

Špela #277

VITAMINI

Prodajalno mesto pred garažno hišo na Trdinovi je pozimi zelo nehvaležno mesto, saj sem obdana z betonom, za piko na i pa še zelo piha. Večkrat se mi zgodi, da med prodajo dobim kaj sadja, kar mi v zimskih mrzlih dneh pride še kako prav. Tako dobim zdravo malico in obenem vitamine, ki v mrzlih dneh pridejo še kako prav.

Špela #277

SHE'S GOT SOUL

Med prodajo časopisa pristopi gošpa in mi stisne deset evrov: »Tole je za vas in Tačka.« Hvala, gošpa.

Igor »G«

PUSTNIH 10

Na pustni torek se je ustavila gošpa, ki mi je podarila 10 krofov in 10 evrov, zato sem jo tudi poimenoval »Pustnih 10«. Hvala, gošpa!

Igor »G«

RUMENE VRTNICE

Po večdnevem mrazu in turobnem vzdušju je končno pošijalo sonce in narisalo nasmeh na nejevoljne obraze mimoidočih, kar se je seveda poznalo tudi pri prodaji. Že takó lep delovni dan mi je polepšal starejši gospod, ki mi je iz srca podaril prekrasen šopek rumenih vrtnic, v roko pa mi stisnil evro. Taka prijazna in pristrčna gesta mi je res ogrela srce. Gospodu, ki sem ga prvič srečala, bi se rada iz srca zahvalila. S šopkom vrtnic mi je polepšal dan in me spravil v dobro volje.

Špela #277

SRČNA TRGOVKA

V trgovini, pred katero prodajam časopis, dela prodajalka, ki me je nedavno izjemno presenetila. Po končanem delovniku je pristopila do mene in mi izročila dve vrečki, polni živil. Iz srca hvala.

Igor »G«

DELOŽACIJA

(P)olde: »Časopis Kralji ulice.«

(G)ospod: »Hvala, imam samo bankovec za pet evrov, nič ti ne morem dati, pa še terjatev za plačilo groba na grbi. No, če imaš štiri evre za vrniti, ti dam vsaj za pir.«

P: »Ne bodite neumni, saj ste še živi, kaj bi plačevali najemnino za grob, ko umrete, vas bodo tako ali tako deložirali.«

G: »Haha, veste, da imate prav. Tu imate pet evrov, le evro mi vrnite, da lahko plačam parkirnino.«

Polde #312

STARI LJUDJE SO ODŠTEKANI

Pride mularija, ni biznisa, ponudim 80-letni bakici: »Vsaj vi vzemite en čajnik.« Pa mi lagano reče: »Ne, hvala, jst pr fotru kupujem.« In počasi odpeketa dalje s palico.

Polde #312

NOČ Z MIGRANTOMA

Odkar sem leta 2000 v Turčiji delil poceni hotel s tremi arabskimi ilegalci – Ibrahimom iz Egipta ter Azizom in Azedinom iz Maroka –, ki so poskušali prečkati mejo z Grčijo, ki poteka ob reki Marici, ter tako priti v Evropo, imam neko posebno afiniteto do Arabcev in islama.

No, kakor koli, v ponedeljek sem se v Ljubljani udeležil nekega predavanja, kjer sem skoraj zaspal od dolgočasje. Da bi se razvedril, sem zavil na Metelkovo. Imel sem nekaj drobiža. Spil sem dve pivi in ostalo mi je pet evrov. Ravno dovolj za prevoz nazaj in večerno pivo, sem si rekel. No in potem sem postopal še malo naokoli in naenkrat zaslišim: »Hello, my friend!« V tem stilu in s to dikcijo te lahko pozdravi samo Arabec. Stopil sem do skupinice in videl, da se naokoli podaja džoint. Trave ne kadim, ker se mi zdi ogabna, občasno pa posežem po amfetaminu ali ekstaziju. In ker sem imel še pet evrov, me je pograbila strast in sem vprašal, če imajo morda kak ekstazi. Tisti, ki me je pozdravil, je najprej previdno pogledal naokoli, nato pa je stopil nekaj metrov stran do kante za smeti, izpod odpadkov izvlekel vrečko z ekstazijo in mi enega menjal za denar. Bili so zanimivi: sivi, romboidne oblike, na eni strani dva P-ja, na drugi mrtvaška glava. Ko sem zagledal tisto lobanjo, sem se kar malo zdrznil, toda prijateljska zagotovila, da so ekstaziji kul, so me prepričala, da sem z ostankom piva poplaknil tabletko.

Čez kake pol ure je zadeva prišla. Začelo me je »nositi«, kot se reče. Naredil sem nekaj krogov in užival v ekstazi, nato pa se, željan družbe, vrnil k Arabcem. Bilo jih je več. Imen ne bom podajal, bom pa nekoliko opisal like. Najprej je k meni pristopil tip, ki naj bi bil iz Alžirije. Bil je suh mozoljast dolgin in na pogled zopr, povrhu pa močno zadet. Zraven je stal močan na balin obrit tip, ki je tekoče govoril arabsko in rusko. Rekel je, da je iz Ukrajine, in očitno je bil zares, kajti govorila sva o Bogdanu Hmelnickem, Gogolju in Tarasu Bulbi. Zraven je bil par, ki mi je bil takoj simpatičen. Prvi je bil nizek čokat nekoliko temen Arabec, drugi pa nekoliko višji in vitek, na obrazu pa se mu je poznala inteligenca. Kot se na ekstaziju dogaja, smo govorili o vsem mogočem z velikim navdušenjem.

Potem sem se spomnil, da imam stanovanje in v njem celo nekaj knjig v arabščini. Oba simpatična Arabca sem povabil k sebi: nizkega in čokatega ter inteligentnega, kot ju bom poimenoval. Čokati je iz smeti previdno vzel vrečko s tabletkami in šli smo v smeri mojega domovanja; brez vozovnic, z zadnjim vlakom. Za oba moja prijatelja, ki sta bila, kot sem že tedaj sumil, ilegalca oziroma migranta, je bilo to skrajno tvegano. Videl sem, da sta med vožnjo sklonila glavi in ostala molčeča. V srcu sem vedel, da molita. Tudi jaz sem vse tri priporočil srcu Kristusovemu. Zadnji vlak, ki odpelje iz Ljubljane ob približno polnoči v smeri Münchna, ustavlja le v Kranju, Lescah in na Jesenicah, in ker je med tednom novih potnikov običajno malo, se sprevodnikom pogosto ne ljubi pregledovati kart ali pa to počno zelo počasi. Seveda pa se to lahko zgodi, in če se sprevodniku zdi primer sumljiv, seveda lahko pokliče policijo. Moj novi znanec pa ima pri sebi tabletko! Bil je torej dober razlog za molitev. In Alah, Ar-Rahman Ar-Rahim, milostljivi usmiljeni, ki ima človeka rad in ima usmiljenje z njim, je uslišal naše prošnje, sprevodnik se ni prikazal vse do izstopne postaje in mirno smo izstopili ter peš odšli do stanovanja.

Potem se je začel žur. Inteligentni je takoj zapazil knjige in jih začel listati. Posebno ga je privlačila neka arabska alkimistična

knjiga. Rekel sem, naj mi prevede nekaj vrstic, in jih je, toda s težavo, kajti dejal je, da je to stara klasična arabščina, drugačna od moderne standardne arabščine, kot se govori danes.

Drugi, čokati, je vprašal, ali imam kaj za pod zob. Imel sem veliko svežega sadja (jabolka, hruške, banane, kivi, ananas) in veliko medu. Čokati, ki se mu je videlo, da rad kuha, je naredil izvrstno sadno solato in čezno namesto sladkorja prelil med. Uf, smo jedli! Potem sta me vprašala, če imam kaj trave. Imel sem res nekaj »zitle«, kot se travi reče po arabsko. Toda tudi jaz sem hotel svoj delež – dva ekstazija. Čokati je sicer hotel dati samo enega, toda nisem popustil. Naposled ga je inteligentni prepričal in dobil sem dva. V bližnji bar, ki je bil še odprt, sem skočil po pivo in pogoltnil še drugi ekstazi. Prijel je hitro in močno.

Zatem je stekel pogovor. Najprej sem ju vprašal, od kod sta. Kazala sta mi dokumente nekaterih bolj mirnih arabskih držav, toda izrekel sem besedo *al ihlas*, ki pomeni »iskrenost« in je tudi naziv sure v Koranu. Potem sem vprašal: »Suriya« (Sirija) in čokatega pogledal v oči. En sam preblisk mi je povedal vse. Dal sem prst na usta in ju objel. Čeprav tole pišem, mislim, da je dovolj anonimno, da nikomur od nas treh ne škodim. Že iz časa bivanja v Istanbulu sem vedel, o čem se Arabci razgovorijo, ko postanejo dobre volje: o ženskah in o religiji, torej islamu. Tako je bilo tudi sedaj. Najprej sta vprašala, če poznam kaj žensk – seveda za seks, kaj pa drugega. Res sem svoje čase poznal nekaj izvedenk v tej obrti, toda to je bilo več kot osem let nazaj. Poznal sem nekaj števil, toda da bi katera od princes noči prišla ob treh ponoči seksat s tremi tipi brez denarja in povrhu še Arabci ... Ni variante. Da pa bi poklical katero od svojih kulturnih prijateljic, mi seveda niti na misel ni prišlo (Arabcem in nasploh tudi temnopoltim, tj. Afričanom, je poseben čar seksati z belko. Na spletu je ogromno porničev na to temo in Arabci bi dali vse, da bi to doživeli. V tem je tudi nek čar kulturne prevlade, v smislu, evo, boljši smo kot vi, impotentni zahodnjaki, še ženske vam gredo raje z nami kot z vami! In v resnici je naklonjenost včasih obojestranska. V Istanbulu sem poznal Egipčana iz Tante, ki je hodil z neko Sophie iz Švice. Ta Sophie je prihajala k njemu v hotel skoraj vsak mesec z letalom iz Švice, mu nakazovala denar in mu skušala urediti vizo. Bilo je očitno, da je Sophie noro zaljubljena vanj, meni pa se Islam ni zdel nič posebnega. Bil je sicer mačo, toda tudi *al kedib* (lažnivec), kot pravijo Arabci. In Sophie je povrhu prav grdo izkoriščal.).

Potem ko so ženske žal odpadle, smo se razgovorili o politiki in veri. Oba prijatelja sem vprašal, kako Arabci (in muslimani v obče) gledajo na Zahod. Rekla sta mi: »Mi se v tem vašem, s strani Zahoda vodenem svetu, počutimo kot v zaporu. Za vas je ta svet *dženet* (raj), za nas pa je kot zapor. In želimo ven iz tega zapora, pa četudi z vojno. Vi imate vse: v Švici delavec v tovarni zasluži nekaj tisoč evrov, v kateri od arabskih držav pa petdeset evrov.« Povedal sem jima, da temu ni povsem tako, da si mnogi Arabci predstavljajo Zahod kot raj, v resnici pa je Zahod trhel, propadel in na robu uničenja – nekaj takega, kot je bil Rim okoli leta 450. Ogromno je odvisnosti od drog, alkohola, hrane, videoiger, TV-ja, ogromno manipulacije, kriminala, razuzdanosti, nihilizma, krščanstvo ne more več nikogar prav navdušiti, ker je kljub vsem prizadevanjem izgubilo stik s samim seboj. Kajti če vstavim svojo misel: krščanstvo je po definiciji – pa naj teologi govorijo kar koli – transgresivna vera. Transgresivnost Jezusa iz Nazareta to dokazuje.

Potem sem ju vprašal, kaj menita o islamu kot religiji. Rekla sta mi, da je islam vera, ki je ustvarjena za ljudi, da bi bili srečni. In če je islam pravilno udejanjen, so ljudje zares srečni. Seveda sta dodala: »*You have women, you fuck ...*«. Sam pri sebi sem se nasmehnil. Očitno je ta sreča v islamu mišljena predvsem kot sreča spolnega odnosa, sem pomislil.

Ob vsem tem sem ju tudi opazoval. Človeku ni povsem nujno treba v daljne dežele, če se želi česa naučiti, čeprav so potovanja več kot dobrodošla. Zanimivo je bilo naslednje. Preden smo jedli, sta me oba klicala »*my friend*«, kljub temu da smo se že v Ljubljani predstavili. Po skupni jedi sta prešla na moje ime. V tem je globok orientalski simbolizem, ki je navzoč tudi v Bibliji, pa ga zahodnjaki pogosto več prav ne razumejo. Ko ljudje skupaj jedo, se pobratijo. Skupna jed pomeni mir, iskrenost in prijateljstvo. Videl sem tudi način, kako sta odlagala ali podajala kake stvari, denimo vžigalnik: pred jedjo brez dotika, po jedi z dotikom. Veliko stvari ti ljudje povedo s kretnjami, z leskom oči, s telesno bližino, z dotikom. Dognal sem, da gre kljub vsem lepim besedam o bratstvu za dve kulturi, ki sta v jedru različni. In nisem se mogel ubraniti, da se ne bi spomnil besed, ki jih v zgodovinskem filmu *Kingdom of Heaven* izreče Sibila, kraljica jeruzalemska, vitezu Balianu iz Ibelina, ko opazujejo muslimane pri molitvi: »*They try to be one. Jesus said: decide!*«

In res, če smem podati refleksijo. Islam je vera pokorščine, kar je razvidno že iz same besede. Musliman je »tisti, ki se podredi Bogu«. Krščanstvo je vera svobode. Ne glede na to, kakšen absurd so kleriki naredili in še delajo iz krščanstva, je Jezus iz Nazareta učil svobodo. Prilike so take, da se jih pravzaprav ne da prav stlačiti v noben sistem. Jezus je pil in jedel s prostitutkami, političnimi kolaboranti, izobčenci. Če je kdaj koli bil podan globok uvid v krščanstvo – in tudi kritika krščanstva –, je to Pripoved o velikem inkvizitorju v Bratih Karamazovih Dostojevskega. Krščanstvo je eksistencializem. Islam pa je šaria, zakon, ureditev. Toda – in to je tudi res – islam je zelo lepa in človeška vera. Vera bližine, prijateljstva in družine. Je vera miru.

Ena od prvih stvari, ki sta jo moja nova prijateljka namreč vprašala, je bila, če imam očeta, mater, brate in sestre. Povedal sem, da je oče pokojen, mati živa in zdrava, brat in sestra pa uspešna. Toda postal sem žalosten, ker sem v družini in rodbini neke vrste izobčenec, in sicer zaradi neumnega predsodka teh »normalnih« ljudi do mojih izkušenj z drogami. Mojo potrto sta opazila in vprašala sta me, zakaj sem žalosten. Na kratko sem pojasnil. Potem mi je čokati rekel: »Moraš razumeti, da te ima mati najraje na svetu in da jo skrbi zate. Vidiš živali? Vse živalske matere skrbi za svoje mladiče – koliko bolj torej tvojo mater?«

Med našim pogovorom sta pokadila najmanj pet džointov močne trave in seveda sta postala zaspana. Odkazal sem jima ležišči in odšel po jutranje pivo in se posvetil premišljevanju. Ugotovil sem, da je konflikt med islamom in krščanstvom (ali med islamom in Zahodom) zelo star in da je to žal postal eden temeljnih konfliktov tega sveta. Druge religije – budizem, hinduizem, judovstvo, kitajska verstva itd. – niso usmerjene k prevladi sveta. Samo dve verstvi sta taki: krščanstvo in islam. In čeprav v mednarodni politiki ekonomija, strateška ozemlja in podobno igrajo večjo vlogo, se vendarle vsi zahodnjaki zavedajo, da so izšli iz matrice krščanstva. In ko smo pri migrantih: Zahod, sploh pa Evropa, se islama boji, boji pa se ga zato, ker na Zahodu analitiki zelo dobro vedo, da naš svet razpada po šivih – ali se vsaj radikalno spreminja (kar je eden od razlogov, da se skuša uvesti t. i. New World Order). Zato delajo kompromise, Arabci pa jih izkoriščajo in so pri tem radikalni. Kdo v Evropi je kristjan v stilu npr. mučenca Štefana? Morda peščica. Drugo je večinoma medla tradicija: Božiček namesto Jezusa, velikonočni zajci namesto sv. grala. Arabci pa ostajajo enaki: pripravljeni žrtvovati tudi življenje, da bi svet zanje – ali tudi zanje – bil raj in ne pekel, *dženet* in ne *džehenem*.

AŽ

POLITIČNI ZAPORNIKI V KATALONIJI

V Kataloniji imamo sredi 21. stoletja politične zapornike, brutalno zatiranje s strani španske države je težko razumeti. V teh dneh se je namreč pričelo sojenje našim devetim političnim voditeljem zaradi organiziranja referendumu o samoodločbi. Zaradi teh sumov so bili več kot eno leto v priporu v predkazenskem postopku. Naš legitimni predsednik, Carles Puigdemont, je v izgnanstvu v Bruslju, prav tako še šest svetnikov katalonske vlade.

Zatiranje se odvija zaradi nespremenljivega stališča osrednje vlade, ki Kataloncem ne dovoli, da bi se odločili o lastni neodvisnosti. Prejšnji teden so nekdanji španski predsednik vlade, Mariano Rajoy, podpredsednik in bivši notranji minister nastopili kot priče. Na vprašanja zagovornikov političnih zapornikov so ti odgovarjali premalo verodostojno. Glede nesorazmerne uporabe policijske sile (z več kot tisoč poškodovanih volivcev) so odgovorili, da niso vedeli za te policijske operacije. Prav tako so ostali slepi za nasilje varnostnih sil, medtem ko so fotografije te sramote obkrožile

svet. Ena od žrtev je izgubila oko, ko jo je policist zadel z gumijasto kroglo. Bridko pri tem je, da je tovrstno orožje v Kataloniji prepovedano. Katalonski politiki v izgonu medtem internacionalizirajo naša prizadevanja, Španija pa si želi, da bi ta velika nepravica ostala nevidna. Eden od naših sloganov je »Listen Europe« (Evropa, poslušaj) in zdi se, da se EU obrača stran.

Bralce tega medija vabimo, da si preberejo poročilo o teh sojenjih, ki ga je objavil Svet ZN za človekove pravice: ta obsoja špansko kršenje človekovih pravic in omenja pomanjkljivosti teh sojenj. Številni med nami zahtevamo oprostilno sodbo za naše politike in demokratično rešitev, ki bi nam dovoljevala, da se sami odločimo glede svoje prihodnosti.

Lola Salmerón, pisateljica in socialna aktivistka, Barcelona

✂pOdpiram: TOKAC, DAN D

Kdo si, kaj te v življenju najbolj poganja?

Sem nevrotik, ki ga le ustvarjanje glasbe pomirja in mu omogoča obisk drugih planetov. Seveda se trudim, da me poganja ljubezen, ampak včasih zmanjka goriva ...

Prva(e) asociacija(e), ki se ti zbudi(jo) ob besedi brezdomstvo, brezdomen.

Spomnim se na besede mojega priljubljenega pokojnega komika Georgea Carlina, ki je rekel, da bi pravi termin moral biti brezhišnost (*houselessness*), ne pa brezdomstvo (*homelessness*), saj ti ljudje rabijo konkretno rešitev, torej streho nad glavo in topel obrok, ne pa neki imaginaren pojem višjega razreda, ki jih vidi v puloverjih z jelenčki ob smrekci praznovati božič v krogu najbližjih.

Kakšen je tvoj intimni odnos do brezdomstva? Kdaj si prvič srečal nekoga, ki ni imel »doma«, ali pa vsaj pomislil na to, kdo so pravzaprav brezdomni ljudje?

Lahko rečem, da sem prvi stik imel že v socializmu, torej v bivši državi, in da sem imel prijatelja brezdomca, ki je bil Rom. In ker smo bili v socializmu, kot pove že ime samo, smo bili pripravljeni mogoče malo bolje skrbeti eni za druge. Vse, česar se spominjam, je, da ni bilo veliko patetike, ampak da smo vsi v družbi poskušali iz dneva v dan rešiti vprašanje njegovega spanja in hrane.

Včasih je bil pri enem, drugič pri drugemu, seveda je veliko več noči preživel na železniški postaji ... bil pa je na nek način enakovreden.

Kakšen se ti zdi odnos do brezdomnih v slovenski družbi in družbi na splošno?

Seveda živimo v drugačnih časih, kapitalizem je neusmiljena žival in je iz nas naredil bolj odporne ali bolj (ne)občutljive posameznike. In mislim, da je to doprineslo k temu, da včasih bolj obsojamo eni druge, kot da bi se razumeli. Pojem empatije se je izgubil, ker je sistem usmerjen v želje posameznika in zahteva, da najprej poskrbimo zase, potem pa vsi drugi počasi izpadejo iz slike. Sicer pa, kar se tiče Slovenije, imam občutek, da nismo popolnoma zašli v to smer in da v narodu še obstaja (vsaj nekje) ta zdrav odnos. Razumljivo pa lahko najboljši odgovor na to vprašanje dajo le brezdomci.

Imaš kakšnega stalnega prodajalca, prodajalko (če seveda kupuješ časopis)?

Ne, sicer pa je moja punca novinarka in redno prinaša časopise domov. Občasno tudi Kralje ulice (smeh).

Ga prebereš (če ga kupiš)?

Seveda, in to najraje na stranišču, kjer imam mir in v

Foto: Marko Alpner

meditativnem stanju lahko prebavim vse informacije, jih sortiram, deložiram, ene gredo direktno v odtok, druge pa memoriram in nosim s seboj v svet.

Kaj meniš o samem projektu Kralji ulice?

Menim, da je absolutno pomemben za razumevanje problematike brezdomstva, ker kot sem prej omenil, danes raje obsojamo, kot skušamo razumeti. Na vse neugodne tematike, kot so vprašanja beguncev, Romov, brezdomcev, moremo gledati onkraj stigme, zato nam le vpogled v njihov svet omogoča večje razumevanje in bolj jasno sliko.

Kakšen je tvoj komentar na situacijo tukaj in zdaj?

Tukaj in zdaj zame pomeni cel svet. Danes smo tako globalni, da so problemi in rešitve lahko globalni. In ker čutim neko globalno nezadovoljstvo oziroma neko napetost, me malce skrbi. Menim, da smo začeli rapidno napredovati na vseh področjih svojega bivanja (razen seveda na socialnem) in da se razvijamo tako hitro, da bomo prehiteli sami sebe, se spotaknili in padli v lasten drek. Seveda to govori pesimist v meni in vem, da to danes ni popularno, ampak vprašali ste me ...

Kako se spopadaš s tovrstno realnostjo (ventili)?

Pisanje tekstov je moj največji ventil in kot pravijo, papir prenese vse. Res je, in verjemite mi, če ne bi imel tega ventila, bi bil zagotovo slabši človek.

Bi izpostavil kaj takega, kar smo nehote izpustili?

Da je Dan D hud bend.

Moto.

Če ne bom več sanjal, bolje, da me ni ...

Intervju pripravila MG

JAZ NE POTREBUJEM PSA PRI HIŠI, KER SEM SAM NA PSU!

GREGOR B. HANN

DENARNA SOCIALNA POMOČ

Ker sem v letu 2018 ostala brez zaposlitve, sem začela prejemati denarno socialno pomoč. Postopek za pridobitev socialnih transferjev niti ni tako zapleten. Na centru za socialno delo dobiš obrazec, ki ga izpolniš, kot priložo dodaš bančne izpiske vseh družinskih članov, ki živijo v tvojem gospodinjstvu, in vse skupaj oddaš na center za socialno delo. Potem počakaš na odločbo o višini socialne pomoči oziroma o upravičenosti do nje.

Ker mi je prejšnja odločba veljala do konca leta, sem morala zaradi nespremenjenega stanja oddati ponovno vlogo takoj na začetku decembra, in tu se je zadeva zapletla. Center ima po zakonu 30 dni, da tvojo vlogo reši, kar v praksi pomeni, da lahko, tudi če pravočasno oddaš vse potrebno, ostaneš en mesec brez dohodka. Meni se je to zgodilo januarja 2019. Klicala sem na center in tam od prijazne strokovne delavke dobila pojasnilo, da so zaradi preobilice dela nastali zaostanki, da naj se nič ne sekiram, da bom v mesecu februarju dobila dve »socialki«. Resno? Glede na to, da pravzaprav ne moreš ničesar narediti, preprosto počakaš na odločbo. In ko že misliš, da te nič več ne more presenetiti, sledi nov šok. Pri popolnoma enakem finančnem stanju, kot sem ga imela pred pol leta, je bila višina moje socialne pomoči glede na odločbo za kar 220 evrov nižja. Kako? Zakaj? Nič mi ni bilo jasno.

Po začetnem šoku sem začela raziskovati, kje se je vse skupaj zalomilo, in rešitev seveda tudi našla. Podatki, ki jih je center zahteval od davčnega urada, se nikakor niso ujemali s podatki, s katerimi sem razpolagala jaz. In kaj zdaj? Odšla sem na center za socialno delo, tam pa so me poslali na davčni urad po potrdila. Ko sem prišla na davčni urad, pa so mi pojasnili, da takšna potrdila po zakonu ne smejo izdati fizičnim osebam, vendar jih mora center za socialno delo zahtevati po uradni dolžnosti. Ponovno sem odšla na center za socialno delo, tam pa so mi prijazno razložili, da taki zahtevki niso v njihovi praksi in da tudi če bi zahtevali ponovne podatke, bi bili po vsej verjetnosti enaki.

Sedaj sem vložila pritožbo na odločbo in zopet čakam na odgovor. Ne razumem in pravzaprav niti ne želim razumeti vseh teh postopkov. Zagotovo pa vem, da birokratske napake, ki se dnevno dogajajo, zelo vplivajo na vsakdan človeka, ki je pač od njih odvisen. Jaz bom denimo v pol leta prikrajšana za natanko 1320 evrov (220 evrov na mesec). To pa je znesek, ki ogromno pomeni že zaposlenemu človeku, kaj šele socialno ogroženim. Pa srečno v tej ljubi deželici na sončni strani Alp.

Big girl

017
KRALJI
ULICE

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

kdo je dou tej ženski diplomu jst mevem...
učim se k kreten to italyanščino, samo
zato, da dobim test z NULO mazaj.
FAKING NULO MODEL.

Res mi je mulo napisala u redovalncor,
BEDAK. BEDAAAK! Psica mi je dala mulo
hahahahaha, yor Sara, kok si pisala?

NULA hahahahaha, jebeno a?

Sebš mi use, če jst mardim šolo...
mogoče bam... z NULO

A bi me kdo zgažu z avtom?
dam za benz lol!

NAREDITI NEKAJ V ZAMENO ZA NIČ

Lansko leto sem med iskanjem avtentičnega in zanimivega gradiva za svoje dijake naletela na članek o britanskem frizerju Joshui Coombesu. Joshua redno brezplačno striže brezdomce na londonskih ulicah. Sodeluje v projektu Be Social Global pod ključnikom #DoingSomethingforNothing in njegova ideja se je že razširila v številne druge države.

V šoli smo med poukom komentirali njegovo geslo: »Če bi vsakdo naredil samo eno altruistično dejanje, bi spremenili svet.« Poleg članka smo gledali video, v katerem opisuje svoje poslanstvo: želi pozitivno vplivati na družbo, se povezovati z brezdomci na človeški ravni in deliti njihove zgodbe na družbenih omrežjih. Po navadi pred striženjem in po striženju naredi fotografijo. Ko brezdomec vidi razliko, pridobi malo samozavesti, zato mu Joshua polepša dan in mu morda pomaga verjeti, da je še vedno družbeno koristen in da se lahko prijavi za kakšno službo.

Joshua rad povezuje ljudi, in prav komunikacija je način krepitve vezi med nami. V času, ko nam virtualna interakcija omogoča občutek, da se nahajamo v skupnosti, je striženje drugačen in pomemben način povezovanja na telesni in čustveni ravni. »Pravo življenje je izven računalniškega zaslona,« pravi Joshua.

V podobno pustolovščino smo se podali tudi na naši šoli. Povezala sem se s kolegico, ki uči poslovni bonton, in dogovorili sva se, da bomo projekt izvedli z dijaki drugega in tretjega letnika, ki že poznajo tako imenovane mehke veščine in so pri predmetu poslovni bonton že povezovali frizerstvo z vidiki revščine. Našli sva priložnost, da dijaki spoznajo altruistično vedenje, spremenijo svoj pogled na svet in okolico, spoznajo in občutijo svojo družbeno moč, spoznajo zgodbe brezdomcev in širijo pozitivne novice, medtem ko se mediji osredotočajo na slabe.

Dijaki so bili takoj za. Povezali smo se z društvom Kralji ulice in predstavili projekt. Dogovorili smo se za 6. marec 2019 v prostorih dnevnega centra Kralji ulice na Pražakovi 6 v Ljubljani. Sodelovali sta dve dijakinji in profesorica praktičnega pouka, ki jima je strokovno pomagala in tudi sama strigla brezdomce.

Foto: Monika Caltran

Na začetku se je za vstop v naš improvizirani »salon« opogumila samo ena »stranka«. Povedala je, da je skoraj zaspala ob umirjeni glasbi in ob nežnih dotikih naše dijakinje, prevzela pa jo je tudi naša pozitivna in sproščena naravnost. Potem je pred vrati začela nastajati vrsta. V dveh urah in pol smo uredili trinajst strank, za več je zmanjkalo časa. Stranke so bile skromne in hvaležne – tako za spodbudne besede kot za frizersko uslugo. Vsak je imel svojo posebno življenjsko zgodbo in vsak se je sam odločil, če jo hoče deliti z nami ali ne. Vsakdo se je nam zahvalil na svoj poseben način. Tudi mi smo se jim zahvalili, ker so nam zaupali, da jih ostrižemo. Prav tako kot pravi Joshua: »Striženje las je stvar zaupanja.«

In kako sta se počutili dijakinji? Zaupali sta mi, da sta dan pred dogodkom bolj malo spali, ker sta bili tako vznemirjeni in neučakani. Ena od njiju je napisala: »Danes sem nekomu polepšala dan, teden, mesec, mogoče celo leto ... ne vem, vem samo, da sem izpolnjena, da sem začela ceniti to, kar imam, da sem ugotovila, da sem srečen otrok, ki mu nič ne manjka oziroma mu nikoli ni manjkalo. Kako se počutim? Občutek je čuden, čuden zato, ker imam vsa čustva pomešana: ljubezen, veselje, žalost, jezo ... Ljubezen, ker sem videla, da so ti ljudje polni ljubezni. Veselje, ker sem za njih nekaj naredila in ker so tako hvaležni. Žalost, ker jim ne morem pomagati in dati vsega, kar potrebujejo. Jeza, ker jih ljudje obsojamo, ne vemo pa, da so oni enakovredni nam, drugim. To so ljudje, ki rabijo lepo besedo, objem, pogovor, z drugimi besedami čustveno pomoč. Prej mi ni bilo čisto jasno, zakaj Joshua to dela, če je zelo uspešen frizer. Zdaj ga razumem. Še več kot samo razumem, zdaj ga čutim. Občutek, ki ga z besedami ne morem opisati, ker si ga niti ne morete predstavljati, lahko ga samo doživite.«

Mene pa se je dotaknila zgodba tujega brezdomca, ki mi je zaupal, da ima sina, ki ga ni nikoli spoznal, ker je njegova partnerka izginila z otrokom. Čutila sem, da ga zelo pogreša.

Neverjetna izkušnja. Neverjetni ljudje. Neverjetno povezovanje.

Monika Caltran

Gostujoči kolumnist:

Vito Flaker

IZPRAZNITI ZAPORE!

Malce pozno se oglašam glede na vrhunec debate o zaporih, ki so jo sprožili pobegi in drugi zaporski incidenti. Pa vseeno – *Psi so nehali lajati, karavana pa še ni šla mimo*. Se tudi zavedam, da to ni ravno moja tema oz. da se z zapori nisem tako podrobno ukvarjal kot z drugimi institucijami. Se zato opravičujem bolj informiranim bralcem in bralcem, ki bi radi informacije in ne zgolj mojega pogleda.

Ena od glavnih tem ali celo ugotovitev, s katero so se v debati več ali manj vsi strinjali, je bila, da so *zapori pretesni oz. da je v njih preveč zapornikov* in posledično *premalo kadra*. Hkrati je debato spremljal podton nasprotnih mnenj, v katerem so eni poudarjali, da so zapori preveč »udobni« (beri »človeški«), drugi pa, da je treba ohraniti humanistično, rehabilitacijsko usmerjenost, značilno za slovenske zapore. Značilnost debate, npr. v državnem zboru, je bila tudi, da, z izjemo kolega Petrovca, ni nihče postavljал ključnih in temeljnih vprašanj o namenu in viziji kaznovanja, kaj šele zaporov, pač pa so vse strani ponavljale zahteve o stavbah, normativih, organizaciji dela in podobno. Ni presenetljivo, gotovo zaskrbljujoče, morda celo neumno. Neumno zato, ker vsak, ki obvlada osnovnošolsko računico, lahko vidi, da tej diskusiji manjka levi del enačbe. Če so zapori premajhni, to ne pomeni nujno, da jih je treba povečati (oz. kadrovsko okrepiti), lahko pomeni tudi, da je v njih preveč ljudi, da jih je treba, vsaj deloma (zaradi mene pa tudi povsem), izprazniti. Črne mačke dezinstitutionalizacije – prehoda v skupnost – se je tudi tu treba izogniti, tu verjetno še bolj! V začetnem valu dezinstitutionalizacije so bili namreč tudi zapori na njenem dnevnem redu, pa so zaradi zanemarjanja *socialne* na račun *fizične* varnosti (ideologija strahu novega liberalizma!) s seznama institucij, ki jih je treba odpraviti, izginili. Dasiravno je znano, da zapiranje in zapori nimajo občutnega zastraševalnega učinka, da so »šola kriminala« oz. da se tam ljudje ne popravijo, prej pokvarijo. Z zapiranjem, izločevanjem iz skupnosti, ljudi *desocializiramo*, jim pravzaprav onemogočimo, da bi se rehabilitirali in ponovno vključili v skupnost. Brez potrebe in pravzaprav, četudi legalno, nelegitimno odvezujemo več človekovih pravic kakor zgolj svobodo gibanja. (V diskusiji so zagovorniki »trde roke« večkrat omenjali, da so naši zapori »kot hoteli«. Lahko pa se vprašamo, zakaj ljudje pretežno ne živimo v hotelih, če naj bi to bilo tako idealno – zato ker hočemo ohraniti svoj dom, svojo vsakdanjo suverenost, ker nočemo živeti pod oblastjo nekoga drugega, pa če je to še tako udobno in »nobel«). Izprazniti zapore ni tako nemogoča naloga, kot bi se utegnila zdeti. Celó obstaja več načinov, kako to storiti. Najprej pride na misel problem drog. Večina zapornikov sedi zaradi deliktov, povezanih z drogami. Že dekriminalizacija uživanja, normalizacija odnosa do drog, kaj pa šele legalizacija bi občutno zmanjšale pritisk na zapore. Podobno velja za manjše kraje, ki izhajajo iz revščine in iz življenjske nuje. Pri teh gre pravzaprav za »robinhoodovsko«, divjo socialno politiko – prerazporejanje bogastva v nepravilni družbi –, namesto da bi počakali v vrsti na centru za socialno delo, na socialno pomoč, ki jo legalno od premožnejših z davki pobere država, ljudje vzamejo socialno pravičnost v svoje roke – »aktivna socialna politika«. Čeprav smo nejevoljni in jezni na tatu, ki nam ukrade telefon, računalnik, kolo ali avto, nas ne zanima toliko, ali bo nepridiprav kaznovan,

kolikor to, kako bomo nadoknadili škodo. Nekoč je baje skupina znanstvenikov predlagala prav poleg dekriminalizacije majhnih tatvin tudi obvezno zavarovanje zoper tatvine, ki lahko avtomatično potem škodo nadoknadi (na policijo pogosto prijavimo krajo le zato, da bi nam lahko zavarovalnica povrnila nastalo škodo, ne pa zaradi moralnega zadoščenja in maščevanja nad storilcem). Blasfemična se nam zdi primerjava med kaznimi, ki jih dobijo ljudje, ki so ukradli nekaj malega, in kaznimi tistih, ki so pomeverili, prigoljufali milijone.

Seveda se ne da dekriminalizirati vseh kaznivih dejanj, a tudi pri teh lahko zmanjšamo število zapornikov – ne z ukrepi na vhodni, temveč na izhodni strani. Alternativnih oblik kaznovanja poznamo veliko. Poleg klasičnih načinov, ki ne pomenijo zaporne kazni – glob, pogojnih kaznovanj, vikend zaporov, hišnih zaporov –, so se, tako drugod kakor tudi pri nas, uveljavili še: nadzor v skupnosti (tudi elektronski – »zapestnice«), povračilo nastale škode oškodovancem ali z družbeno koristnim delom, poravnave ipd. Take kazni so se praviloma izkazale za zelo učinkovite – tako stroškovno kot moralno oz. rehabilitacijsko. Ne maščevanje, povračilo – temveč poravnava. Treba bi jih bilo le razširiti in jih uporabljati bolj pogumno, tudi za tiste zločine, ki se nam zdijo grozni – nasilna dejanja, krvne delikte ipd. Pri tem pa si izmisliti še dodatne posege, ki bi, denimo, res omogočili na eni strani varnost, na drugi pa, da se človek, pa tudi situacija, ki je sprožila zločin, spremeni. Rehabilitacija, tudi v primeru, ko gre za duševne stiske, povezane s kaznivimi dejanji, pa pomeni pogosto tudi spremembo družbenih razmerij (na mikro- kakor tudi na makroravni) – in tudi ne tako redko *njihovo* obsodbo in preoblikovanje. Če bi sodišča imela ta pogum in moč, bi to bil res velik korak naprej.

Zapori bi lahko torej ostali (v spremenjeni obliki seveda) le kot ukлонitvena naprava za primere, ko bi šlo za dejansko, konkretno grožnjo komu ali nečemu in bi za nekaj časa bilo treba nekoga odstraniti, da ne bi nečesa storil. Ali pa za tiste, ki so neupravičeno obogateli, ki bi jih, kakor so to storili v srednjem veku, zaprli, dokler ne bi vrnili tega, kar so nam odtujili. Kakor smo mi postali talci njihovega pohlepa, naj oni postanejo talci javnega dobrega. ☺

O vsakem zgornjem predlogu bi lahko napisali cele študije (in dobro bi bilo, da bi jih), a to je le majhna kolumna, v majhnem mesečniku, jaz pa mali profesor, ki se malo oglašá. Sicer večine predlogov niti ne bi bilo težko izvesti, so precej izvedljivi, po pragmatični plati niso utopični. Se pa zavedam, da so utopični in težko izvedljivi na ideološkem planu. Kapitalizem bo težko pristal na dekriminalizacijo majhnih krajev, četudi bi to bilo zelo pragmatično, saj bi to pomenilo, čeprav majhen, pa vseeno bistven odstop od svetosti zasebne (neosebne) lastnine. Težko bi tudi pristal na ostrejšé ukrepe zoper mega tatove, saj je meja med legalnim in nelegalnim razlaščanjem precej nejasna (glej primer Trump!). Avtoritarnost, ki je na pohodu, pa bi težko sprejela, četudi bolj učinkovite, pa na videz milejše kazni oz. odzive na nedovoljena dejanja. Kljub temu se mi je zdelo, da se je treba oglašati in povedati očitno – če zaradi drugega, da razgalimo cesarja in vsaj malo načnemo idejno blokado, če ne že zaroto molka, res smiselne razprave o zaporih.

TANJA SAN IN ANASTASIA OM:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

NIKOLI NE BOM POZABILA DNEVA, KO MI NISI BILA SPOSOBNA VRNITI MOJEGA
POHOJENEGA SRCA.

ENKRAT.

PETKRAT.

PETINPETDESETIČ.

NIKOLI NE BOM POZABILA DNEVA.

NIKOLI NE BOM POZABILA NOČI, KO SI PRETKANO PLETLA SEME IN SE Z NJIM
POGOVARJALA SPRETNOST VZVRATNO.

ENKRAT.

OSEMKRAT.

PETINPETDESETIČ.

NIKOLI NE BOM POZABILA NOČI.

NIKOLI NE BOM POZABILA TVOJEGA ZLAGANEGA ZADAHA.

DA. HA.

SACRIFICE?

IMELA SI ME.

RES SI ME IMELA.

POD KOSTANJI ZLOŽENO.

POD DROBNOGLEDOM POLIČARSKO IZDANO.

POD SVOJIMI NAPAKAMI SEŠTELJENO.

DA.

HA.

ANASTASIA OM:

NIKOLI DNEVA NE BOM POZABILA,
KO V MOJE DLANI SRCE SHOJENO SI ODLOŽILA.

ENKRAT.

PETKRAT.

PETINPETDESETIČ.

NIKOLI TEGA DNEVA NE BOM POZABILA.
TE NOČI.

KO GNEZDO SVA VESELO PLETLI.
SE SPRETNOST VZVRATNO POGOVARJALI.

ENKRAT.

OSEMKRAT.

PETINPETDESETIČ.

NIKOLI NOČI NE BOM POZABILA.
NIKOLI TVOJIH BESED SEŠTELJANIH.

AH. DA.

ŽRTVOVANJE?

IMELA SI ME.

IMELA.

NA PŠENICI RODNO.

NA SIVKI BLAGODEJNO.

AH. DA.

GNEZDO SLABO SPLETENO.

KOT GRlici SVA POLETALI,

VSAKA NA SVOJO STRAN.

SEŠTELJENI.

AH. DA.

Kraljevi recenzor:

6 PENCE (QUEEN TRIBUTE): ORTO BAR, 9. 2.

V Orto baru v Ljubljani je nastopila Queen tribute skupina 6 Pence. Priznam, da nisem ravno oboževalec tribute bendov, saj se po mojem mnenju nič ne more popolnoma približati originalu. Ker so Queen ena mojih najljubših skupin, me je zanimalo, kako jih bodo 6 Pence interpretirali.

Dvorana je bila polna do zadnjega kotička in ob igranju številnih klasikov, kot so *Hammer to Fall*, *I want to break free*, *Killer Queen* in mnogo drugih, so obiskovalci

zlahka peli skupaj z bandom. Moram reči, da fantje vedo, kako naj predstavijo original, a po mojem mnenju niso veliko več kot poklon pravim Queenom. Imitacija Freddieja Mercuryja – dopolnjena s Freddiejevo jakno – je precej dobra, tudi interakcija z občinstvom je bila dobra in najverjetneje najboljši del šova. Orto baru se iskreno zahvaljujem za podarjeni vstopnici.

Piet De Vaan

Foto: Piet De Vaan

ŠEPET NEŽNE ULICE (IF BEALE STREET COULD TALK): PREMIERA, KINODVOR

Film, prirejen po istoimenskem romanu Jamesa Baldwina, zgodbo postavi v 70. leta preteklega stoletja v Harlem, torej v čas, ko je še vedno vladala rasna neenakopravnost. Mlada Tish se zalubi v Fonnyja, s katerim se poznata že od rosnih let, in z njim zanosi, v tem času pa njenega izvoljenca obsodijo za posilstvo, zločin, ki ga ni storil. Tish se kljub nenaklonjenim okoliščinam in ob podpori družine odloči obdržati otroka. Ne odneha tudi v smeri dokazovanja nedolžnosti svojega izvoljenca, poda

se namreč v boj z mlino na veter, ki naj bi ga odvezali obsodbe zapora. Z vidika socialne tematike in opomina na nepravilnost mu dosojam pozitivno oceno, vendar pa po mojem skromnem mišljenju ni ravno vreden nominacije za najboljši prirejeni scenarij. Vsekakor je dobljenega oskarja vredna Regina King, v vlogi Tishine matere, za najboljšo igralko v stranski vlogi. Film je sicer prejel tudi nominacijo za najboljšo glasbeno podlago.

MG

Foto: arhiv Kinodvora

11. LJUBLJANSKI FESTIVAL KULTURNO-UMETNOSTNE VZGOJE: BOBRI 2019

Otrokom, mladim, njihovim družinam in zainteresirani javnosti je januarja in februarja na voljo festival Bobri, ki vabi k obisku številnih in bogato zasnovanih gledaliških iger, igrivih lutkovnih performansov, začaranih filmskih projekcij, sproščajočih ustvarjalnih delavnic, branju pravljic, menjalnici knjig, okroglim mizam in razstavam, poglavitno pa je druženje najmlajših otrok z mladimi in malo starejšimi ter njihovimi starši. Bobre obiščejo tudi otroci iz vrtcev in šol, letos se je pod njegovim repom zvrstilo kar 166 dogodkov, teden dni vnaprej pa so na voljo brezplačne vstopnice v Pionirskem domu v Ljubljani. Prirediteljica festivala je Mestna občina Ljubljana, produkcijo je izvedlo Slovensko mladinsko gledališče v koprodukciji s Kinodvorom, za zlato sponzorstvo gre zahvala Zavarovalnici Triglav, prostore so posodili Španski borci in Hiša otrok in umetnosti, v kateri deluje otroško gledališče Fru-Fru. Festival podpira Organizacija združenih narodov za umetnost in kulturo pod okriljem projekta *Unescovo kulturno mesto* in uradne

evropske mreže T. E. E. N. (Theatre European Engagement Network – Evropska mreža za vključevanje v gledališče), ki je vezana na idejo in na program Ustvarjalna Evropa. Bobri po mnenju odgovornih simbolizirajo željo, da bi kar največ otrok spoznalo in vzljubilo svet umetnosti, da bi postali ustvarjalci in spremljevalci bogatega kulturnega življenja v našem mestu. Prav kulturna vzgoja je tista, ki pri otrocih spodbuja ustvarjalnost in jim omogoča celovit osebnostni razvoj. S festivalom, ki je nastal z osnovno idejo ponuditi mladim kakovostne kulturne vsebine, bi radi kar največjemu številu otrok omogočili ogled kakovostnih lutkovnih in dramskih predstav ter jih vzgajali v kulturne navdušence in ljubitelje umetnosti. Osrednje sporočilo Bobrov je prav tako spodbujanje vključenosti širše družbe v polje kulture in umetnosti ter da bi lahko vsak posameznik rasel ob idejah takšne ali drugačne vključenosti s prisostvovanjem ali oblikovanjem v slovenski umetnosti in kulturi. Festival je postregel z ogledi

del, kot so: Sapramišja sreča, Deklica z vžigalicami, Juri Muri v Afriki pleše, Vsi junaki zbrani, Izginotje zmajске melodije in Veveriček posebne sorte. Celoten program uprizoritev in izvedb je še vedno dostopen na spletni strani festivala Bobri, ki je letošnje leto gostoval tudi v Domžalah in Sežani, kjer je »prigledal na plan« veliko zanimivih kulturnih prireditev, predstav, filmov, delavnic in vodstev po razstavah ter tako pripeljal zanimanje za kulturo umetnosti tudi izven slovenske prestolnice. Bobri so tudi naslov znanega domačega romana, ki opisuje življenje mostiščarjev na Ljubljanskem barju in je izšel leta 1944 pod peresom Janeza Jalna. Za akreditacijo se najlepše zahvaljujem organizatorjem.

Jan Omahne Femec

COLETTE: KINODVOR, 15. 3.

Ogledala sem si film o francoski pisateljici, igralki in plesalki s konca 19. oziroma začetka 20. stoletja Sidonie Gabrielle Colette. Bila je žena 14 let starejšemu moškemu, ki jo je poslovno izkoriščal, ko je prepoznal njen talent za pisanje. Pod njena dela se je podpisoval Willy in kmalu sta v Parizu postala zvezdniški par. Vendar je zakon začel razpadati, ko je ugotovila, da jo vara, čeprav je tudi ona poleg moža ljubimkala z ženskami, pri čemer jo je mož spodbujal. Partnerica Missy ji je počasi odpirala oči, z njo se je osamosvajala in počasi začela rušiti seksualne in patriarhalne tabuje. Colette se je oblačila kot šolarka, po zgledu Missy si je nadela hlače, kar je bilo takrat nepojmljivo kakor tudi javni prikaz poljuba dveh žensk v predstavi. V pariški srenji sta z možem slovela, a njegovo zapravljanje denarja ter prodaja vseh njenih avtorskih pravic sta sodu izbila dno.

Film je zrežiral Wash Westmoreland po scenariju Richarda Glatzerja. Glavni vlogi v filmu imata Keira Knightley in Dominic West, glasba in fotografija sta fantastični, kostumi pa mi osebno niso bili posebej.

Foto: arhiv Kinodvora

Colette je bila nominirana za Nobelovo nagrado, napisala je 30 knjig, imela še dva zakona in še nekaj žensk. Film je zanimiv in vreden ogleda. Kinodvoru se za vstopnici iskreno zahvaljujem.

Barbara Jozelj

023
KRALJI
ULICE

ČOMPE, 24 LET: BAR BOŽIDAR, 23.2.

Koncert Čomp je vsakokrat novo doživetje, čeprav je repertoar pretežno enak (vezan na njihov edini CD z istoimenskim naslovom, ki je leta 2004 izšel pri založbi Sanje in bil sicer posnet v treh koncertih v klubu Gromka). Ambient in vedno nove inačice komadov pač naredijo svoje. In seveda mojstrstvo nastopajoče šestorice (J. Škof, M. Stanič, Ž. Saksida, S. Zupančič, B. Krumpak, N. Zinaič). Tokrat so v dveh zaporednih večerih razprodali Bar Božidar, ki sicer deluje v sklopu Slovenskega mladinskega gledališča. Oder je pravzaprav nudil obe perspektivi, bend si lahko gledal in poslušal s sprednje ali zadnje strani. Seveda sem poskusila oboje in oboje se mi je nadvse dopadlo. Uglasbena poezija Zajca, Kocbeka, Jesiha, na včasih humoren (Človeška ribica – kateri je svoj pustil pečat Andrej Rozman -Roza, Francoz) in obenem tragičen način (kaj pa je drugega človeško?). Pa ljubezenska Repa, da se ti naježi koža, in Dva vrana (za konec, ki mu je sledilo več bisov). Samosprašujoče, eksistencialne, tragično človeške (Kot zamolkla bolečina, Rože noči, In tebe ni, Potepuh). Tokrat se jim je na odru kot gost pridružil pesnik D. Janjič s svojo poezijo, na momente (nesrečno) ljubezensko, na momente inteligentno

Foto: MG

duhovito, in s svojim nastopom popestril dogajanje. Skoraj dveurni program je prijetno sklenil sobotni večer in ga, v to ne dvomim, ponovil naslednji večer.

MG

OSMI DAN JE BOG USTVARU ROCK, DEVETI DAN TECHNO,
DESETI DAN PA MENE.

OD UPORABNIKA DO PROSTOVOLJCA

Lojze je zdravljani alkoholik. Abstinira že 19. leto in je vzgled in spodbuda vsem, ki se sprašujejo, ali je abstinenca možna ali ne. Partner njegovega uspeha je tudi žena Andreja, ki je Lojzetu stala ob strani na poti urejanja in se na tej poti urejala tudi sama.

Lojze se je zdravil na oddelku za zdravljenje odvisnosti od alkohola v Psihiatrični bolnišnici Begunje. V procesu trimesečnega zdravljenja je intenzivno sodelovala tudi žena Andreja. Po treh mesecih je Lojze zdravljenje uspešno zaključil in bil odpuščen z oddelka, a njegova pot abstinence in urejanja se je takrat šele začela. Zavedal se je, da te težke naloge, kljub podpori Andreje, ne bo zmogel sam, zato se je vključil v Klub zdravljenih alkoholikov na CSD Vič, ki danes deluje kot Društvo ABSTINENT. Vključitev v skupino oseb, ki so imele za sabo izkušnjo s prekomernim pitjem, porušeniimi odnosi, stigmo in sramom, je bila ključna, da je Lojze danes samozavesten in ponosen oče dveh sinov, uspešnih tako na poslovnem kot družinskem področju; ponosen dedek štirih vnukov. Tako sinova kot žena Andreja se lahko nanj vedno zanesejo. Njihov odnos je ljubeč, zaupljiv in spoštljiv.

Lojze pove, da je bila vključitev v klub odločilnega pomena tudi zaradi strokovnega vodenja terapevtke, Brede Lepoša Žalec, ki je na strokoven način vzpostavila avtoriteto, hkrati pa vsakemu od vključenih v klub dala vedeti, da ji je mar. Da ji je mar za njih, za njihove partnerje, njihove otroke, za celotno družino. To, da je nekomu resnično mar, da se je počutil sprejetega v novem okolju, da se je lahko odprl, je bilo tisto, kar ga je spodbujalo, da je ostal na pravi poti.

Lojze in Andreja se še vedno urejata in se bosta celo življenje, saj je urejanje bolezni alkoholizma vseživljenjski projekt, zato sta hvaležna, da sta še vedno del skupine, s katero se je njuna pot urejanja začela. Še pomembneje pa je, da sta del društva, v katerem sta aktivna prostovoljca, ki s svojo izkušnjo

nesebično pomagata tistim, ki se na pot šele podajajo, kot tistim, ki po njej hodijo že nekaj časa. Dosegla sta »najvišjo« stopnjo urejanja, saj brez sramu povesta, kje sta bila in kako sta ponosna, da je njuna zgodba zgodba o uspehu. In za to sta, leta 2016, v Državnem sveti RS prejela plaketo za izjemne dosežke na področju prostovoljstva.

Tudi kot prostovoljca se nenehno izobražujeta in izpopolnjujeta ter povezujeta z drugimi organizacijami. Trenutno sodelujeta v mreži prostovoljcev društva Kralji ulice in Društva Projekt Človek, s katerimi Društvo ABSTINENT sodeluje v projektu *Krepitev prostovoljske mreže na področju ranljivih skupin*.

Zgodba vsakega alkoholika je tako zelo drugačna, a hkrati enaka. Pri vseh gre za bolezen, bolezen možganov, ki za ozdravitev poleg popolne abstinence zahteva vseživljenjsko urejanje in delo na sebi.

V Društvu za urejeno življenje – ABSTINENT za ljudi, ki jih je bolezen doletela, deluje vedno več strokovnih delavcev, terapevtke mag. Petra Thaler, Katarina Markoja, Andreja Verstovšek in drugi, na katere se lahko posamezniki vedno obrnejo po pomoč, nasvet ali le toplo besedo. Njihovi programi so namenjeni osebam, ki imajo težave s prekomernim pitjem alkohola, kot tudi njihovim svojcem, njihovim bližnjim, saj ima bolezen alkoholizma poleg zdravstvenih zapletov močan vpliv tudi na ekonomski in socialni položaj posameznika in družine. Poleg bolezni z zdravstvenega vidika gre pri alkoholizmu tudi in predvsem za bolezen odnosov, ki potrebuje daljše »zdravljenje«. Bolezen alkoholizma lahko prizadene kogar koli, pomembno je, da poiščemo pomoč.

Vedno imamo možnost izbire. Vedno obstaja rešitev. Lahko vam pomagamo – ker verjamemo v spremembo.

Društvo Abstinent

V SLOVENIJI (NIZOZEMEC V LJUBLJANI), 3. DEL

Veliko stvari se je zgodilo v zadnjem mesecu. Dobrih in slabih. Moj največji uspeh ta mesec je bil pettedenski tečaj slovenskega jezika. Bil je zelo kratek, a tudi zelo intenziven. Večina ljudi v mojem razredu je bila z Balkana, seveda je bilo njim veliko lažje. Na tečaju so bili tudi ženski iz Sirije in Konga ter moški iz Maroka. Tako veliko različnih narodnosti. Osebnost se mi je težko učiti jezike, boljši sem denimo v matematiki in fiziki, in ker sem iz neslovenske države, slovenščino doživljam kot zelo težko.

Ampak po petih tednih trdega dela in s pomočjo prijateljev sem opravil izpit. *Yippikajee*. Hvala vsem, ki so mi pomagali.

Konec lanskega leta sem moral zapustiti Slovenijo, ker – kako neumno – je poteklo mojih 90 dni bivanja v Sloveniji. Tako sem si kot zgleden državljani rezerviral avtobusno vozovnico do Zagreba, da bi tam preživel zakonsko predvidenih 24 ur, preden bi se vrnil. Ker sem v dobrih odnosih s sestrami misijonarkami ljubezni (terezijanke), sem se dogovoril za prenočišče. Ena izmed sester je bila še lansko zimo predstojnica zavetišča božjega usmiljenja v Ljubljani. Lepo jo je bilo zopet videti. Če ne bi bilo nje in ostalih sester, bi lansko zimo spal na ulici, zato je moja hvaležnost do njih iskrena. Da bi prenočili pri omenjenih sestrah, je treba slediti nekaterim strogim katoliškim pravilom. Na

primer molitev pred vsakim obrokom. Za mene to ni problem. Globoko spoštujem njihova pravila, le od mene ni za pričakovati, da bom molil v hrvaškem jeziku. To počnem v svojem jeziku, in že to je dovolj težko. Vzgojen sem bil v izredno katoliški družini, tako da poznam vse molitve na pamet. Čas, ki sem ga preživel z njimi, je bil prijetno preživeti. Vendar pa nisem videl veliko mesta, čeprav mi tudi tisto, kar sem videl, ni bilo všeč. Morda zato, ker sem veliko bolj navajen na Slovenijo, ki mi je zelo všeč. Problemi v Sloveniji so se začeli takoj po vrnitvi. Moja socialna delavka me je obvestila, da se ne bom mogel registrirati za 180 dni. Dobrodošli v Evropski uniji. Zdaj se moram ponovno pogovoriti z odvetnikom, kaj lahko glede tega storim. Upam, da kmalu izvem več o tem. Mogoče bi mi tudi kdo od bralcev znal pomagati. Če mi o tem veste povedati več oziroma mi znate priskočiti na pomoč, se mi lahko javite na spodnji e-poštni naslov. Za konec bi se še rad zahvalil vsem, ki so mi pomagali v preteklem letu. Ne vem, kje bi bil danes brez njihove pomoči. Prav tako želim vsem bralcem in bralkam vse najboljše.

Piet (kraljipiet@gmail.com)

Izza rešetak:

REZERVAT – DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjenega, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

SREDA, 29. 4.

Prišel sem do ogromnega odkritja. Film Kava in cigareti bi morali posneti v zaporu. Zakaj? Poglejte, ves čas smo zaprti v tej mali celici. Ven nas spustijo le na zajtrk, kosilo, večerjo in dvakrat dnevno na uro in pol sprehoda. Torej, kaj češ početi drugega? Štirje (zdaj še peti) smo v štirih dneh spili kilogram kave. Prej, na svobodi, sem imel paket tobaka za 3–4 dni, zdaj pa se je čas razpolovil. Jebat ga! Poleg tega v naši celici nimamo niti radia ali televizije, tako da je za fante tak dolgcajt, da bi ga lahko s krampom kopal. Jaz imam sicer srečo, da rad pišem in berem knjige. Kaj pa oni? Roma poležavata. Eden od njiju je nepismen, drugi pa ima le dva razreda osnovne šole, in še ta je naredil na Dobu (slovenščina in matematika). Sem se prepričal z njegovim spričevalom. Zdaj me oba počasi začenjata izrabljati, da jima kaj napišem (enemu sem napisal pismo za njegovo ženo, drugemu pa pismo za združitev kazni). Vem, zdaj boste rekli, da meni ne more biti dolgčas – vendar to je le pljunek v morje proti dolgemu dnevu, ko te vse mine in se ti nič ne da. Tako, če je dovolj prostora, grem po *mcqueenovsko* na sprehod po celici. Ves čas čakam, da bi me poklical paznik ali pedagog – tako da bi se vsaj z nekom malo po človeško pogovarjal. Ampak to so le utopične želje zaprtega smrada, ki nima pravice iti v mesto. Jebem ti sendvič in te naše gnile zakone. Tistega, ki jih je pisal, bi morali postaviti pred zid in mu v rit potisniti granato! To bi zavel nov zrak v tej naši blaženi deželici.

ČETRTEK, 30. 4.

*Gledam sonce skozi okno,
rumeno in toplo,
a zamreženo.
Ma, kaj si se tudi ti
zamerilo sodniku?*

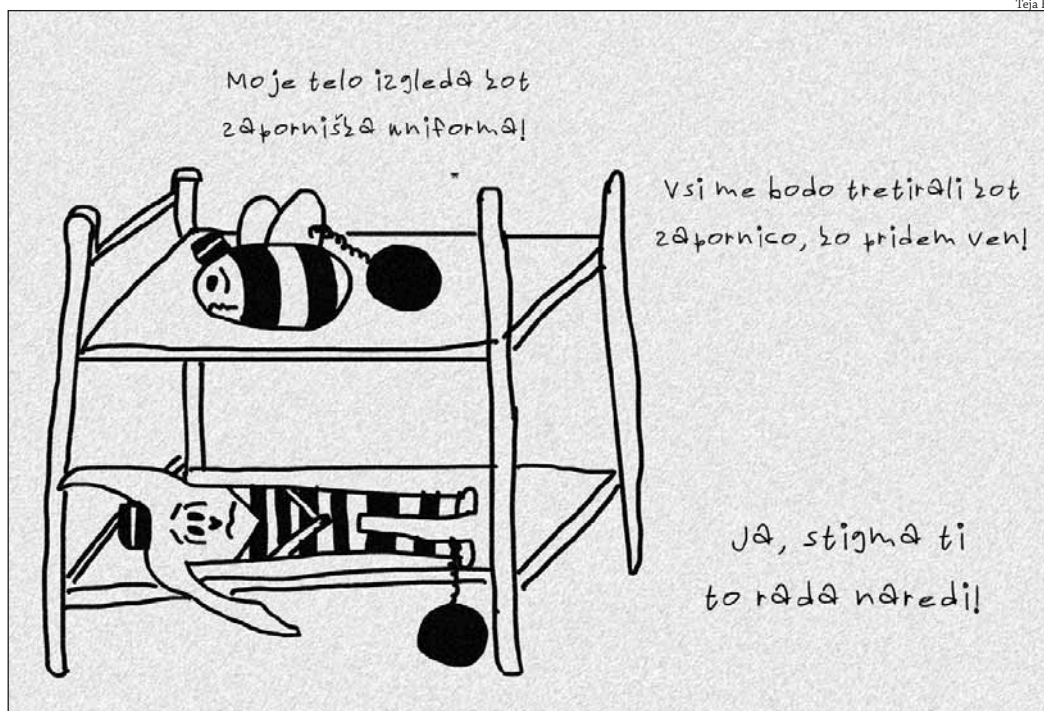
*Pogledam nižje;
drevje z zelenimi krošnjami
in smreke
zerešerkane.
Ne morem verjeti –
ste tudi vi v zaporu?!*

*Ne razumem ničesar več.
Vse to nima logike.
Se je sodniku strgalo?
Pa dobro, le kaj se
dogaja z nami?
Kje smo in za koga živimo?
Zakaj še dihamo,
če z nami gospodarijo,
kot se njim najlepše zdi?*

PETEK, 1. 5.

Medo – tako kličejo enega izmed nas. Nizek, okrogel, z očitno do konca izpitimi možgani. Danes popoldan sem sedel za mizo ob oknu in bral knjigo (ostali so bili zunaj na sprehodu), ko naenkrat zaslišim huronsko dretje in ploskanje. Pogledam. Medo je popolnoma gol tekal po igrišču za mali nogomet in paznik za njim. Noro. Seveda sem se smejal. Potem se je ustavil, oblekel in paznik ga je odpeljal v celico. Resnično mi je polepšal te trenutke dolgčasa, pa naj se to sliši, kot želite. Ko so se cimri vrnili, je bilo govora le o tem. Roman ga pozna že dolgo, baje sta večkrat že sedela skupaj. Rekel je, da je to sigurno naredil za gram heroína. In pred dvema urama je baje skakal v skupnem prostoru, spet brez hlač in gat – za eno cigareto. Skratka tip je totalno odpuljen in tak klovn lajša ostalim trpljenje življenja v sanatoriju. Jaz sem imel le dvakrat bližnje srečanje z njim. Že drugi večer, ko sem v skupnem prostoru čakal na telefon in ga je paznik spustil notri. Prijel je spodnji del trenerke, jo potegnil do kolen ter začel skakati po dvorani. Seveda sem bil šokiran. Nič mi ni bilo jasno, a vsi so se smejali. In drugič – tuširanje. Pet tušev v enem prostoru z le stranskimi stenami. Medo v svoji »kabini« in topla voda ga očitno tako vzburja, da ga prekleto malo briga, če je še kdo v prostoru. Naenkrat smo zaslišali glasove prihajanja in orgazma. Mater, ne bi se sam tuširal v prostoru z njim. Skratka on je res tisti pravi narkoman in zapornik. 12. maja, pravi Roman, da naj bi šel Medo domov. Odsedel je svoje, a po Romanovih besedah ga bomo čez dva tedna že gledali skozi okno na sprehodu preiskovalnega zapora – začarani krog, vrtiljak življenja.

Taubi

RAZVEDRILO

KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

V spomin na slovensko šahovsko mojstrico in članico reprezentance Slovenije Vesno Rožič.

Iz igre Vesna Rožič – Maria Velcheva, 38. šahovska olimpijada, Dresden, 17. 11. 2008.

Na vrsti je beli. Po treh potezah črni preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

PISMA BRALCEV_K

POZDRAVLJENI!

Če bo moj spis za objavo, ga objavite, drugače pa ... ko me jebe. Danes, kot že večkrat zvečer, nastopim nočno požarno stražo – sem prostovoljni gasilec in si tako služim dinar za potico – v delu Cityparka v ljubljanskem BTC-ju, kjer si v Sparu pred šithom kupim svež kruh (klobaso sem skuhal doma) za malico. Na izhodu na stopnicah me pozdravi prijazen mož #084, srednjih let, neobrit, pozdravim ga nazaj. Ponudi mi časopis Kralji ulice, rečem, dam evro, sam časopisa pa ne rabim, on ga vseeno ponudi in ga vzamem. Po nekaj urah varovanja v prostorih, kjer švasajo, le vzamem časopis in začnem čitat ... Ne morem verjeti, s kakšnimi temami se izdaja ukvarja: ljubezen, samoizpovedi, aktualna politika, kateri mainstream mediji »zataušajo«, poezija pa, kakršna je, je. Najbolj me je pa prevzel članek od gospe Tereze Vuk o njenem pogledu na ljubezen, partnerstvo, leta, vsa čast ... no, edino pri spolnosti ji pa ne dam prav, seks mora bit pa gotovo, to je sveta stvar, je pa res, da ne rabiš mazati rjuh z isto osebo celo življenje, sploh če ne gre. Jah, kaj naj še rečem, le tako naprej vsi, ki v črkah predstavite politiko, naravo, arhitekturo, druge ljudi ali sebe. Lahko noč, Kralji, carji ste.

P. S. Časopis je vreden več kot evro. :)

Mitja P. Mičo

POZDRAVLJENI

V soboto sem na Ptuj pred trgovino Hofer na Ormoški cesti pred vhodom kupil od vašega prodajalca revijo, bil sem malo raztresen in sem šele kasneje spoznal, da bi mu lahko dal kak evro napitnine. Ali je mogoče priti v kontakt z njim ali ga kje dobiti, da mu dam še kakšen evro?

Ta vaša revija pa je ena najboljših revij v Sloveniji, v njej ni blefiranja, poziranja, sprenevedanja itd. Zgodbe so resnične, človeške, napisane od ljudi, ki nimajo dosti za izgubiti, zaradi tega se ne rabijo skrivati za »maskami«, kot se ostala populacija, ki se grebe oziroma se grebemo za še več evrov in so/smo iz dneva v dan bolj nesrečni in nezadovoljni. Tudi izkusili so trdo življenje in situacije, katerih si povprečni ljudje niti ne znajo zamisliti, čeprav se vsak izmed nas lahko že jutri znajde tam in hkrati ugotovi, da to niti ni nujno najslabša stvar v življenju. Dobro, bom nehal nakladati.

Hvala in lep dan želim

Matej

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

6. 3. >> #706 ... zakaj niso vsi ljudje tako prijazni? Hvala mu in LP iz Maribora

12. 3. >> Kralje ulice kupim vsakič, odkar je moj kolega napisal super članek o vas. Prebral pa sem cel izvod šele zdaj, saj se

preprosto nikoli nisem ustavil in si vzel časa. Od sedaj ga preberem vsakič, ravno sem se spraševal, kako naj pohvalim fenomenalne vsebine, in našel številko. Kar tako naprej, se že veselim naslednje izdaje, ki jo dobim v roke. Jan

18. 3. >> Od danes naprej vas berem redno. Hvala, kolega #275. Srečno.

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK: »NE ZA MHE«

MHE – MALE HIDROELEKTRARNE

Socialni protesti v Srbiji so se razplamteli. Med 28 srbskimi mesti, trenutno potekajo protesti v 24, vse skupaj pa ljudje protestirajo na 40 lokacijah. Ob tej priložnosti ne omenjam protestov in manjših akcij: Združenje CHF Srbija – uporabniki stanovanjskih kreditov, indeksiranih v valuti švicarskega franka; združeno akcijo Streha nad glavo, ki se bori proti izselitvam; Ne davimo Beograda – boj za razveljavitev odločitve Ministrstva za varstvo okolja o vsebini študije za sežiganje odpadkov v Vinči (če omenimo samo proteste v Beogradu, podobni protesti se namreč odvijajo po vsej Srbiji).

27. januarja je na Študentskem trgu v Beogradu potekala velika protestna demonstracija proti izgradnji malih hidroelektrarn – NE za MHE – z zahtevo za trenutno ustavitev gradnje vseh derivacijskih hidroelektrarn na območju Republike Srbije, zlasti na zavarovanih naravnih območjih. Ob tej priložnosti se je zbralo okoli 4000 »ekologov«, ki so se po govornem delu protestno sprehodili po glavnih beograjskih ulicah – po istih ulicah, po katerih se vsako soboto, že več kot dva meseca, protestno sprehaja več deset tisoč državljanov, zbranih pod okriljem organizacije »1 od 5 milijonov«.

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Ob sklicevanju na predpise Evropske unije, ki države spodbuja k uporabi obnovljivih virov električne energije – ki jih tudi subvencionirajo – kakor tudi k varovanju okolja s proizvodnjo električne energije, ki ne izvira iz umazanih obratov termoelektrarn. Že pred leti so organi oblasti dali dovoljenja, da takšne naprave lahko začno proizvajati električno energijo na ozemlju številnih srbskih občin.

Primer malih hidroelektrarn je povsem razgalil pravo naravo oblasti in institucij v ugrabljeni državi. Njena edina funkcija je zagotoviti še več privilegijev za posameznike, ki so jo uzurpirali. Reke zahodne in južne Srbije so ogrožene, in kot smo imeli priložnost slišati, nameravajo kmalu spustiti cevi tudi v biser vojvodinskih rek, Nero, gorsko reko, sredi nedolžnega ravninskega sveta.

V občini Raška je bilo brez podanega mnenja Zavoda za varstvo narave zgrajenih vsaj sedem malih hidroelektrarn, ena pa je bila zgrajena navkljub negativnemu mnenju omenjenega zavoda. Ob koncu leta 2018 je prebivalcem občine Štrpce s hitro reakcijo uspelo preprečiti dela na področju njihove občine. Na Stari planini, v vasi Rakita, v občini Babušnica, ki leži nedaleč od meje med Srbijo in Bolgarijo, pa protesti vaščanov proti izgradnji MHE trajajo že več mesecev.

Protesti se nadaljujejo.

Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Hočem reke, ne cevovoda.

Foto: Miloš Stojić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

KAJ: CIKEL ČEŠKEGA FILMA: POZABLJENA LUČ (1996)

Film prikazuje zgodbo podeželskega župnika, ki se bori z državnimi birokrati in tedanjimi cerkvenimi predstavniki za ohranitev vaše cerkve. Večplastna zgodba se odvija na tedanjem Čehoslovaškem proti koncu 80. let. Film, ki je nastal po istoimenski zgodbi češkega avtorja Jakuba Demla, bo uvodoma predstavil prof. dr. Andrej Rozman z Oddelka za slavistiko FF UL. Drama, režija Vladimír Michálek, 105 minut. KJE: Slovanska knjižnica, dvorana, Einspielerjeva 1, Ljubljana KDAJ: 2. 4. ob 19.00

KAJ: MARJAN GUMILAR: CUTS

Marjan Gumilar, akademski slikar, specialist in predavatelj na ALUO v Ljubljani, je občutljiv kolorist z izhodišči v modernistični abstrakciji abstraktnega ekspresionizma. V svoji slikarski praksi je v nenehni interakciji med emocijo in racijem preučeval avtonomnost barve in njenih zakonitosti v širokem razponu tematiziranj in odslkav neposredne realnosti od narave do čutne telesno prisotne slike, objekta.

KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana

KDAJ: od 5. 4. dalje

KAJ: BOŠTJAN ČADEŽ - FŠK: LINE RIDER

Razstava predstavlja zgodbo spletne igre Line Rider – simulacije sankca, ki se spušča po strminah –, s katero je Boštjan Čadež - Fšk ustvaril globalni fenomen.

KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, Ljubljana

KDAJ: 12. 3. do 5. 5.

KAJ: NARAVE 16: VIDEOFESTIVAL

Bežigradska galerija 2 tradicionalno prireja vsakoletni štiridnevni videofestival Narave, katerega začetki segajo v devetdeseta leta prejšnjega stoletja. Videofestival Narave 16 predstavlja izbrana dela (video in film) iz razpisa festivala.

KJE: Bežigradska galerija 2, Vodovodna 3, Ljubljana

KDAJ: 9. 4. do 12. 4.

KAJ: O•ZVOČENJE 17, Glasbeni festival

V okviru vsakoletne glasbene prireditve avtorske glasbe, ki poteka v Bežigradski galeriji vse od leta 1977, se na tridnevem festivalu predstavljajo avtorji elektronske, elektroakustične, akustične in eksperimentalne glasbe, ki se redko predstavljajo slovenski javnosti. Na tokratnem glasbenem festivalu se predstavljajo skupini SLOWIND in SAETA ter Bojan Drobež.

KJE: Bežigradska galerija 2, Vodovodna 3, Ljubljana

KDAJ: 16. 4. do 18. 4.

ZAHVALE

Za donacijo volnenih odev se najlepše zahvaljujemo farmacevtski družbi LEK. Za donacijo prehramnih izdelkov, bi se radi zahvalili podjetju STORCK ADRIA, zahvaljujemo se tudi ŽITU, HOFERJU in restavraciji LOVING HUT, ki so nam donirali krofe, ki so Kraljem ulice polepšali pustni torek, ter

podjetju LIUPKA, ki nam je podarilo dva šivalna stroja za naše uporabnice. Z veseljem ju bodo uporabljale.

Društvo KU

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA

PRESELIMO VAS

Pokličite 059 010 075 med delovniki 9.00–19.00

SOCIALNO PODJETJE

NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

www.robaraba.si

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Pogledajte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Društva Kralji ulice se za donacije v mesecu marcu zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - trgovini SPAR,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAS (kuhinja) za pekovske izdelke,
 - društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
 - ACH Volley Ljubljana in NK OLIMPIJA Ljubljana za podarjene vstopnice in vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Tel.: 059 022 503.

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Piet: 069 637 533.

Uspešno poučujem angleški jezik. Gregor: 051 732 740

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk. Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

**DESNI SKRAJNEŽI IZKORIŠČAJO KRIZO NACIONALNE,
LEVI SKRAJNEŽI PA KRIZO SPOLNE IDENTITETE.
MISLITI Z LASTNO GLAVO IN JAVNO IZRAŽATI SVOJE MISLI IN OBČUTKE
POSTAJATA TARČA AGRESIVNEŽEV.
ALI ŠE SMEMO BITI NEPOPOLNI IN NEUVRŠČENI?**

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

							STARORIMSKI DIDAKTIČNI PESNIK, SODOBNIK OVIDA IN VERGILA (DVE BESEDI)	BICKLIST	BELGIJSKI REŽISER DOKUMEN- TARCEV (IZ: KRSTOC)	ONE IN ---	TENKA MREŽASTA TKANINA ZA ZAVESE	TROPSKO DREVO Z RU- MENKASTIM LEŠOM (IZ: KAO)
							RASTLINA IZ EKSO- TIČNIH DEŽEL					
							KRAJ MED KAMNIKOM IN VRANSKIM					
							LUKA NA FILIPINI Z DVEMA UNIVERZAMA					
							POGOVORNI IZRAZ ZAPROSTI TEK MOTORJA			VODORAVNA ČRTA	NARODNI PARK NA MADAGA- SKARJU (IZ: LOISA)	TELESNO RAZVIT ČLOVEK
							TURISTIČNO RAZVIT VULKANSKI OTOK PRI NEAPLJU					
Ban							SILA, UČINEK (NPR. VETRA)					
KRAJ NA GORENJSKEM V BLIŽINI GOLNIKA; TUDI OTOK PRI CRESU	SLAVNI STARO- DAVNI INDUSKI EP	PREKMURSKI NAZIV ZA ŠTORKLJO	NAPAKA, POGREŠEK	ŽENSKA, KI NE VERUJE V BOGA	VELIKA NESTRU- PENA KAČA	SREDINA BESEDE SLOVAR	MISTER POGOVORNI IZRAZ ZA KUHALNIK			ZORANA ZEMLJA ZDRAVILO ZOPER GLISTE		
VZPETINA V BLIŽINI NOVEGA MESTA Z VINOGRADI									ZA DOSEGO CILJA SMO NAPELI VSE ----			
VISOKA GORA NAD ŽELEZNIKI									STARO IME ZA DUŠIK; TUDI MESTO V PALESTINI			
MANJŠA SLADKO- VODNA RIBA						ČASOVNI PRISLOV KELTSKI PREBIVALCI BRITANIJE			ČRKA MED M IN P V ABECEDI ŠTEFAN KUHAJ		URADNI JEZIK V IZRAELU	GLAVNO MESTO EGIPTA
AVTO, KI GA NAJAMEMO Z VOZNIKOM VRED					NAŠ GLEDA- LIŠČNIK (IGNACIJ) OSEBA IZ BIBLIJE							
EMIL JANNINGS		JANEZ DULAR	IZPUŠČALI V USTIH SIDNEY (KRAJŠE)				KRAJ NAD AJDOVŠČINO NA PRI- MORSKEM	SIDRO, ANKER DŽIP ROMUNSKIE DACIE				
TINEJ- DŽERKA									REKA V OSREDNJEM PAKISTANU (IZ ČRKA IRAN)			
KAZALNIK, POKAZA- TELJ									SODOBNIK NEKDANJIH KELTOV			
KAREL ARHAR		IME IGRALCA BENEDIČIČA							MOČAN VOJAŠKI PAKT			

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Lxh7, Txh7; 2: Df6+, Tg7; 3: Df8+, črni preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Frančiča Meseno spoznanje, Novi svet – zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Katja Ambrožič iz Šempasa, Armin Ganič iz Kranja, Zdenka Vivod iz Maribora in Blažka Kotar iz Ljubljane.

txt:
nedeljka

nocem

ris:
peter polanski
2019

nikoli

bit

več lačen.

in ko bom sit, ne bom mislil sam na svojo rit.

Št. 155

**APRIL
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

